

Garzó László

Villanások

(novellák)

© Garzó László, 2012.

TARTALOM

Előszó

Villanások

Neuset

Kraken Mare

Ezer Buddha álma

Vágy és vágyakozás

„szárnyat igéz a malacra, / ráül, ígér neki csókot, / röpteti és kikacagja.”

Weöres Sándor

Előszó

Immáron a kilencedik kötet lát napvilágot. Szinte hihetetlen felfogni a 45 novellát, melyet eddig megírtam. Olyan ez, mint egy hatalmas, végtelen történet, melyeknek szilánkjai ezek a novellák. Valamennyi elmesél a nagy egészről egy fejezetet. Ezek a novellák mindegyike más-más (erre törekedni is kell), de valahol mégis összefüggenek. Kirajzolódott tehát egy önálló írói univerzum, melynek hagyományai egészen a legelső kötetig, az Ötödikorig nyúlnak vissza. Mítoszteremtő erő ez, mellyel jól kell gazdálkodni.

Hamarosan itt az ideje a számvetésnek, hiszen 2013-ban a tizedik kötetem megírásának fogok neki, s befejeztével egy kerek szám: az 50. novella ölt testet. Megvallom őszintén, hogy egyre jobban foglalkoztat a dolog. Úgy érzem még számtalan mű bujkál bennem. Új és új történeteket kell elmesélnem más és más nézőpontból megvilágítva. Meglehet, hogy sohasem lesz vége. Valami megújulás is kellene, mint ahogy a kezdetekkor formabontó volt az első kötet.

Mostani kötetemet illetően azt hiszem, nincs okom a panaszra. Elégedett vagyok a novellákkal (remélem, az olvasóim is hasonló véleményen lesznek), úgy vélem, jó történeteket sikerült kitalálnom, és egy hajszálnyival talán jobban megírnom, mint eddig. Persze a stílus és a forma most is ugyanaz, de mégis érzek valami többet bennük.

Némely olvasóm írásaim egynémelyikét a cyberpunk világával rokonítja. Én elfogadom ezt a látásmódot, de valahogy nem teljesen értek vele egyet. Inkább filozófiai sci-fik ezek, ahol valamely problémát a sci-fi adta köntösbe bújtatok, kihasználva ennek a műfajnak a csodálatosan gazdag lehetőségeit. Mások azt mondják, hogy hőseim magányos hősök, a magánytól szenvednek egy elidegenült, talán már-már szürreális világban. Olyan hősök, akik maguk is megmentésre szorulnak.

A kötet most is 5 novellát tartalmaz, közöttük a címadót a Villanások-at. A látványvilág egyszerre színes és szürke. Vannak, akik azt mondják, rendkívül színes a megálmodott világ, szinte tobzódnak a színek. Én néha azonban inkább látom olyannak, mely nem fekete-fehér, de nem is harsány, hanem a kettő közötti. A filmezésben használnak hasonló technikát. Sokszor elgondolom, milyen érdekes lenne, ha egy-egy novellából anime készülne. Sajnos ez várat magára, s meglehet, hogy sosem következik be, így be kell érnem azzal, hogy olvasóim is látják azt a képi világot, mely az én fejemben él.

- Garzó László -
Kecskemét, 2012.

Villanások

Amikor a Hold összes hélium-3 készletét kitermelte az emberiség, új források után kellett nézni. Nem telt bele sok időbe, mire meglették. Ott volt az Uránusz légköre. Óriási lebegő szűrőberendezéseket bocsátottak a bolygó gázból álló testébe, melyek összegyűjtötték az izotópot, és cseppfolyósítva tartályba zárták, melyért havonta egyszer űrhajó jött, s a Földre szállította. Ott azután fúziós erőművekben hasznosították. Olcsó és tiszta energia volt, mely ellátta a roppant városokat. Az egyik ilyen város volt New Chirion. Formái az éggel versenyeztek, s hirdettek új világot, mely a reményből sarjadt. Mindenki szentül hitte, hogy örökké tart majd, s a csupa jó és szép dolgok sosem halványulnak el, hogy a romlás nem férközhöz a világ közelébe. Ám egyszer mindennek vége szakad. Egyszer eljön a pillanat, amikor felüti fejét a rossz, s mint szótlan suttogás az emberek fejébe költözik. Talán most is így történt, amint a város geometrikus mintázata mentén távoli vidékek homokszemeit sodorta magával a szél, s elhintett elfeledett álmokat. A felhők tornyosultak és enyésztek újra és újra, a nagy kivetítők pedig színes képekkel kufarkodtak, hogy megszólítsák a polgárok lelkeit. Minden idillinek tűnhetett, pedig ez már nem volt így. A világot becsapták, s még elhitették vele az ideát, mely azonban már nem létezett.

Éjszaka volt, fények ragyogtak, melyek talán sosem hunynak ki, s a létezés lassan araszolt tovább, amint a fiú, Jason egy villanással a fejében ébredt most először. Különös és furcsa érzés volt, talán egy kissé rémisztő. Nem tudta mire vélni. Ez a villanás szinte megmagyarázhatatlan volt. Amint megjelent az az egyetlen kimerevített képkocka a fejében egy töredék-másodperc erejéig. Megpróbált visszaemlékezni, de hiába. Csak érezte, de felidézni nem tudta, s ez félelemmel töltötte el. Felöltözött, és úgy döntött, friss levegőt szív. Most már amúgy sem tudna békésen tovább aludni. A nagyváros, mint valami elfeledett létezés ölelte körül, s formáival győzelmet hirdetett idejét múlt vágyak felett. Színes fénykavalkád fogadta odalent. Az utcán emberek jöttek-mentek, mint megannyi tarka folt. Elvegyült a tömegben. Ám ő érzett valamit, mely magához hívta, mely irányította a lépteit. Maga sem tudta, mi volt ez, és hová hívja. Mint megtévedt molylepke bolyongott a fények özönében. Végül egy viszonylag félreeső helyen találta magát.

- Hát ide találtál?! - szólította meg egy hang.

- Ki vagy te? És mit akarsz tőlem?

- A villanás, az hozott téged ide.

- Lehet, de még mindig nem értem...

- Majd megérted...

Egy fegyver körvonalai tűntek elő a félhomályból, s az is egy villanás volt, mely árnyékokat vetett a falakra, mikor lelőtték vele Jasont. Meghalt. Úgy tűnhetett, mintha ez mellékes lett volna, de a dolgok ezáltal csak összekuszálódtak. A kirakós darabkái valaki szétszórta, hogy azután újra összeálljon majd egyetlen képpé.

Hónapok teltek el, s Jason testén végrehajtották a reorganizációnak nevezett eljárást. Ennek során a sérült testet egy másikkal pótolták, a fiú reprogrambankban őrzött emlékeit pedig az üres agyba programozták. Még szerencse, hogy a lelövése előtt nem sokkal átesett egy memória letöltésen. Így azután Jason újra életre kelt azon az esős tavaszi napon, 2074. április 14-én. Az intézet egyik szobájában tért magához, a vízcseppek kopogását hallgatta az üvegtáblákon már percek óta. Még sosem hajtottak végre rajta ilyen eljárást. Másokon már többször is, de ő

eddig megúsza. Most azonban szükségszerű volt. Először nem tudta, mi történt vele, majd lassanként megismerte az eseményeket.

- Látom, újra köztünk vagy - állapította meg egy hang a szoba ajtajából.

Jason odatekintett. Egy lány volt, ismerte őt.

- Kedves tőled Selena, hogy bejöttél...

- Nem tesz semmit.

- De, hidd el, fontos ez...

- Talán.

- Még minden olyan homályos.

- És mondd csak, hogyan történt?

- Magam sem tudom, de itt kell lennie a jelentésnek.

Az éjjeliszekrényen egy átlátszó kristálylemez-számítógép volt.

- Ezen rajta lesz - mondta Jason.

Elindította a file-okat.

A rendőrségi jelentés mellett ott találta a térfigyelő kamerák felvételeit. Ezeken világosan látszódott, ahogy lelövik.

- Nem értem, hogy ki és miért ölt meg...

- Furcsa, hisz nem voltak ellenségeid.

- Nem, itt valami másról lehet szó.

- Mégis mi lenne az?

- Ez a dolgok kulcsa, s az a baj, hogy ez a memórialetöltés után történt. Így talán soha sem derül ki.

- Meg kellene keresned azt, aki lelőtt.

- Igen, ez nekem is eszembe jutott. Ő többet tud.

- Mi áll még a jelentésben?

- Azonosítatlan személy... - mondta ki nem sokkal később Jason.

Világos hajtincsei összekuszálódtak, s ez a rendezetlenség mintha jelképpé vált volna ott abban a pillanatban.

- Tehát egy fantom - jegyezte meg a lány.

- Hogy ki? Bocsanat, nem figyeltem. Megismételnéd még egyszer.

- Egy fantom. Tudod, olyasvalaki, aki nem szerepel semmilyen nyilvántartásban, aki elméletileg a rendszer számára nem létezik.

Ez a kijelentés némi aggodalommal töltötte el Jasont. Különös érzés volt.

- De mi közöm lehet egy ilyen alakhoz?

- Fogalmam sincs - vont vállat Selena.

A beszélgetés lassan elhalványulni látszott a téridő egynemű szövetében, melynek anyagát világvonalak szálaiból szőtték. Úgy tűnhetett, hogy ez egy megoldatlan és megmagyarázhatatlan eset lesz. A város is élte tovább rendíthetetlenül a hétköznapiját, miközben minden hónapban megérkezett a Föld körül keringő dokkba a hélium-3 szállítmány az Uránuszról. Titkos álmok halmaza zúdult a világra, melyek befurakodtak a mindennapokba. Azután történt egyszer, hogy újra megjelent a villanás egy álomban töltött éjszakán Jason fejében. Akkor még nem sejtette, hogy korábban ez már megtörtént. Most sem tudta felidézni, hogy mit látott, az egyszerűen lehetetlennek tűnt. Csupán az érzés maradt meg benne, amit keltett. Néha félt ettől az érzéstől.

Késő nyár volt. A város óriás kivetítőin a reklámok és a hírek halmaza keveredett össze, s mintha nehéz lett volna szétválasztani e kettőt. Egy sztrájkról tudósítottak, amely miatt akadozott a hélium-3 szállítása. Már több napja meg kellett volna érkeznie a legutóbbi tankhajónak. Az erőművek tartalékai még kitartottak, de az energiaellátás biztonsága veszélyben forgott, ha továbbra is fenn áll a sztrájk. Jason eleinte nem tulajdonított jelentőséget a dolognak, csupán megbámulta a felvételeket. Ez részéről megszokott volt, az épületek falain elhelyezett holografikus kivetítőkkel sokan voltak így. Mégis valamiért, ha valakit megkérdeztek a városban, akkor fontosnak tartotta. A város valamelyik nagy üveg és fém héjszerkezetekkel fedett terének padján ült, ahonnan kilátás nyílt az egyik sugárút mentén a távolabbi építkezésekre, ahol ultramodern lakótömbök és üzleti valamint kereskedelmi központok nőttek ki a földből. Valaki nem sokkal később megszólította őt. Nem volt számára ismerős, úgy vélte, soha sem látta azelőtt.

- Különös érzések nyugtalanítanak - állapította meg.
 - Honnan veszed ezt, és ki vagy te?
 - Hallottál a sztrájkokról?
 - Igen, mint azt hiszem, mindenki más.
 - Nem a véletlen műve az.
 - Ezzel nem mondasz újat. A sztrájkok sosem a véletlen művei.
 - Akkor te nem tudod a teljes történetet...
 - Miért, az hogyan hangzik?
 - Tudod, az Uránusz körül keringő állomáson furcsa dolgok történnek. Az emberek csak úgy megőrülnek. Mindenki fél...
 - Az emberek csak úgy nem szoktak megőrülni, mindig van valami kiváltó oka... - mondta Jason.
 - Igazad van. Jelen esetben ez az ok az, hogy amint álom szállja meg az ott dolgozókat, különös villanások kezdik kínozni őket.
 - Mifélénk?
 - Maguk sem tudják pontosan. Talán rémképek, melyekre képtelenek emlékezni.
- Jason elgondolkozott, hiszen legutóbb neki is része volt egy ilyen villanásban, s őt is félelemmel töltötte el.
- Érdekes, amit mondasz.
 - Neked is volt már hasonló élményed, a te fejedben is megjelent a villanás.

- Honnan veszed ezt?
 - Mondok mást. Ez nem az első eset volt, halálod előtt is egy villanás hatolt az agyadba.
 - Én erről nem tudok - felelte Jason.
 - Na igen, hiszen nem maradt nyoma.
 - Akkor honnan tudsz róla?
 - Meglehetősen szokatlan - mondta a srác.
 - Micsoda?
 - Hogy itt a Földön is megtörtént.
 - De mi lehet ez a villanás? - kérdezte Jason.
 - Talán választ kapsz rá, hisz ismétlődik. Meglehet, hogy egyszer úgy ébredsz, hogy a fejedben lesz a kép.
 - Lehet, hogy ezért lőttek le?!
- A fiú csak hallgatott ott mellette, amikor ezt szóba hozta Jason.
- Még bizonyára találkozni fogunk - mondta a rejtélyes idegen, és elment.
 - Várj, még azt sem tudom, ki vagy? - kiáltott utána Jason, de hasztalan.

A délután másfajta lendülettel ajándékozta meg a várost. Jason a memóriabank felé tartott, hogy emlékeiről biztonsági másolatot készítsenek. Nem szeretne volna, ha az események jelenlegi fordulata esetleg elveszne. Az épület előtt találkozott össze Selena-val. A sárga Nap lágyan szórt rá a fényét, s minden olyan békésnek tűnt.

- Azt hiszem, megtudtam valamit - kezdte Jason.
- S mi lenne az?
- Egy villanás a fejemben az éjszaka, lehet, hogy ezért lőttek le.
- Nem értem.
- A halálom előtt is volt egy.
- De miért olyan fontos ez?
- Köze van a sztrájkhoz. Az emberek megőrülnek, s a kiváltó ok a villanások az elméjükben.
- Ez meglehetősen furcsa.
- Vajon mi lehet ez az egész? - tűnődött el Jason.

Lágy szél áramlott végig az utcán.

- Talán egy titok, mely egyet jelent a halállal.

Selena ezt követően sietve távozott.

Jason elvégezte emlékeinek letöltését, a gép fehér fénnel szkennelte be a fiú agyának elektromos és kémiai mintázatát, melyet azután kék lézerrel egy kristályba mentettek.

Az épületben világos és félhomályos terek váltakoztak. Sokan jöttek ide nap mint nap. Tágas átriumok törték meg az egyhangúságot, a növények zöld foltjai. A kerti tavakban vörös és sárga aranyhalak úszkáltak, belopva a természetet e szürke üveg és műanyag kozmoszba. Az Uránusz fagyos világa oly távolinak tűnt, szinte felfoghatatlan volt, hogy ezekben a pilla-

natokban is a körülötte keringő űrállomáson emberek élnek, akiknek a lelkébe beköltözött a félelem. Megtagadták a kötelességüket, hogy a Földre továbbítsák a lebegő, óriás automaták által kiszűrt hélium-3-at. Az ég e nélkülözhetetlen ajándékát, melynek fúziója most is energiával látja el a várost és a világot. Valami titkot őriz az a világ ott, mely talán szörnyű és szép, s aki megpillantja, örülettel fizet ezért. Megfejtethetetlen jelek és szimbólumok. Ezekből áll össze a létezés. S az Uránusz egyre csak rőtta rendületlenül égi pályáját. Ahogy Jason elmélyedt a gondolataiban, hologramok színes fényei tükröződtek a vízfelületen. Ismét az a srác telepedett mellé, aki már egyszer leszólította. Most is egyszerre volt tolakodó és tartózkodó.

- Neved is van? - kérdezte Jason.
- Egyre csak az én nevem jár a fejedben. Miért olyan fontos ez?
- Nem akarom, hogy egy fantom légy.
- Pedig lehet, hogy az vagyok - súgta oda.
- S mire mérsz a fantom léttel?
- Talán rejtve maradok a világot álmódó mesterséges intelligencia lelke elől.
- S mire jó az?

A fiú csak vállat vont.

- Szóval nem árulod el, hogy ki vagy te valójában?
- Kár hogy nem emlékszel...
- Miért, mire kellene?
- Arra, amikor ott a sikátorban találkoztunk...
- Te voltál, aki lelőtt - döbbsent rá Jason - De miért?
- Magad is sejtetted a választ.
- A villanások... Mik azok tulajdonképpen? Mi közöm nekem ehhez az egészhez?
- Mit tudsz az Uránusz körül folyó dolgokról?
- Semmit.
- Mégis téged választott...
- Micsoda?!
- Már 2030-ban is észleltek az űrszondák egy különös rádiójelet, de akkor nem tulajdonítottak neki nagy jelentőséget. Az Uránusz mágneses anomáliáinak egy megnyilvánulásaként értelmezték.
- Miféle jelet?
- Zavart volt és elmosódott.
- De miféle jelet? - erőszakoskodott Jason.
- Jel, mely elveszett lelkek kiáltása.
- Kifejtenéd?!
- Véleményem szerint egy lezuhant űrhajó legénységének utolsó segélykiáltása volt.
- Mit tudsz te tulajdonképpen az Uránuszról?

- A légkör különböző sűrűségű rétegei alatt egy vízből és szerves anyagokból álló parttalan óceán van. Még az is lehet, hogy valamiféle életet hordoz. Ebbe csapódott az űrhajó, s talán még ma is a mélyben lebeg valahol...

- De hát ki élhette ezt túl?

- Mindenki meghalt.

- Akkor azt akarod mondani, hogy szellemek kísértenek? Ezt magad sem hiheted...

- Az űrhajót sohasem találták meg hivatalosan...

- Ez örültség.

- Igen, az. De mégis, furcsa dolgok zajlanak. A hélium-3 begyűjtést felügyelő állomáson dolgozókat különös villanások kínozzák, melyek megmagyarázhatatlanok, s lassan megőrülnek. Most pedig téged is utolért...

- Csak egy villanás. Arctalan és névtelen, kézzel nem érinthető - mondta Jason.

- Pontosan. Ám én mégis úgy hiszem, több ennél, a maga teljességében megvan benned, csupán képtelen vagy felidézni. Csak a villanás marad meg. Csak arra emlékszel.

- Mint egy kiáltás.

- Valahogy úgy.

- De nem értem, miért lőttél le? - kérdezte Jason.

- Szükségszerű volt.

- Nem értelek...

- Tudnom kellett, hogy a villanás téged választott...

Esett az eső, éjszaka volt az épületek tengerében, csak néha harsant fel egy-egy reklám odakintről. A szoba csendes volt. Aludt, és álmodott. Álmában messze járt, azon a vidéken, ahol kékeszöld félgömbjével az Uránusz uralkodik az emberek felett. Látja, amint alázuhan az űrhajó, a neve Oberon. S ez a név ott visszhangzik az ő fejében. Mindent lát, és mindent átél, a becsapódást is. Villanások, melyek folyton az agyába hatolnak. Meghalnak, s kiáltásukat elnyeli a végtelen, e távoli világ.

Kék fények táncolnak, magukhoz ölelik az elhaló hangokat. Láttá, és hallotta, s az álma egyre csak villan, mint szaggatott filmkockák, mint amikor a vaku villan, elhaló képek és hangok. De még mindig nem fedte fel igazi arcát az álom. Csak bámult kifelé Jason az üveglemezeken át, fejében a mozaik darabjaival.

- Vajon mit akarhat mondani? - tűnődött el Jason. - Miért szólít meg ez a különös álom annyi év után?

Válaszok nem voltak, csak titkos suttogás. Üzent neki az Uránusz, álmok képében uralja a tudatát, mint ahogy eluralta azokét is, akik az űrállomáson felügyelték a hélium-3 kitermelést. Megannyi kérdés. Vajon miféle titok bújik meg a gázrétegek alatt? Meglehet, hogy eljött az idő, hogy fény derüljön arra, amit az Oberon mondani akar. Még zavaros, és érthetetlen, de idővel tisztulni kezd majd.

Reggel volt. A város újult erővel indult neki ennek a napnak. A kivetítők továbbra is a sztrájk képeit szórták szét, aggodalmat szülve a polgároknak. A város élt, s hirdetett meg nem álmodott álmokat. Geometriába szült világ. Jason és Selená a Győzelem-komplexumban találko-

zott. Itt állítottak emléket Abraham Deck-nek, aki álmaival és vágyaival új kort ajándékozott az emberiségnek.

- Ismét álmodtam - kezdte Jason.

- És mit?

- Az Uránuszról. A villanások megjelentek a fejemben, mintha egy üzenet volna. Láttam egy lezuhanó űrhajót. A neve Oberon...

- Mi köze lehet ennek az egészhez? - kérdezte Selena.

- Nem tudom. Túl töredékes még.

- S mi közöd ehhez neked.

Jason vont egyet a vállán.

- Találkoztam azzal is, aki lelőtt - folytatta.

- Mire való ez?

- Valami nagy dologról lehet szó.

- Mit mondott, miért lőtt le?

- Bizonyosságot akart szerezni...

- Mégis miről?

- Hogy ez nem a véletlen műve.

- Semmi sem a véletlen műve - válaszolta Selena.

Az árnyékok rövidülni kezdtek, amint a Nap, ez a sárga csillag, pályájának delelőpontja felé közeledett. Mintha csak sóvárognának a lelkek, hogy kiáltásuk ne legyen többé hasztalan, s megértésre leljenek a szavak.

- Szerintem túl bizarr ez az egész - mondta a lány.

- Miért?

- Jobb lenne, ha hagynád az egészet.

- Nem lehet.

- Hogy hogy?

- Az álmok nem hagynak nyugodni. Van egy olyan érzésem, mintha valaki vagy valakik szólni akarnának hozzám.

- Ez őrültség.

- Talán.

- S mégis kik lennének azok?

- Az Oberon legénysége... - vont vállat Jason.

- Neked teljesen elment az eszed. Ők régen meghaltak.

- Nem tudom.

- Mi az, hogy nem tudod?!

- Csak így van értelme...

- Nem, ez teljesen értelmetlen. Úgy beszélsz, mint azok, akik megőrültek az űrállomáson!

- Úgy vélem, nekem kell megfejtennem a titkot.

- Valóban?

Selena meglehetősen furcsán nézett Jasonre. Amit a fiú mondott, számára szinte érthetetlen volt. Persze nem az ő fejében jelentek meg a villanások. Az igazi ok azonban még rejtve maradt.

- Ez egy feladat, talán egy találós kérdés, vagy egy nagy puzzle, melynek darabjait össze kell illeszteni.

- Akkor tedd azt - felelte Selena.

Jason elégedetten intett a fejével.

Úgy érezte, az álmok nem hazudnak, s neki küldetése van, hogy nem ok nélkül jelent meg a fejében a villanás, s az a nagy egész egy része csupán.

Késő este volt, s Jason aludt. Tudatát ismeretlen álmok szállták meg, újra látta, amint az Oberon lezuhan, fejében a villanások szinte elviselhetetlenek voltak. Egymás után peregtek a képek. Az Uránusz felszíne alatti végtelen óceánban ott rejtezett valami, mely most mintha szólni kívánt volna valamit. Az álom egyre erőszakosabb volt. Szinte követelődző, akárcsak egy idegen tudat. Hallotta az elhunytak segélykérését, hogy jöjjön el értük, s hozza el számukra a megváltást. Fények kavaroztak, mint fent északon az Auróra Borealis. Sötét árnyak telepedtek rá, s folyton a villanás. Azután végre tisztán és érthetően hozzá szólt a hang.

- Ments meg!

Jason felriadt. Az álom nagy hatással volt rá. Tisztán emlékezett minden részletére. A kirakós talán egy újabb darabja került a helyére, s bár még meglehetősen zavaros ez az egész, annyit megértett belőle, hogy az Uránusz több titkot tartogat, mint amennyit mások gondolnak. Meglehet, hogy igazak azoknak az elméletei, akik szerint élet van odalent, s ennek az életnek minden jel szerint köze van az Oberonhoz, melyet utolért a végzete.

- Mi rejtezhet a légkör kékjén túl, a végtelen víz-ammónia óceánok mélyén? - tette fel a kérdést magának Jason.

Az éjszaka sötét volt és vak. Csak a város fénylett rendületlenül, elnyomva a távoli csillagok ragyogását. Hamis ígéretek, hamis álmok. Ez volt a város és a világ.

Az éjszaka elmúlt, délelőtt volt, s ő megint találkozott azzal a sráccal, aki lelőtte. Szinte már függtek egymástól. Az épületek sötét árnyakként álltak őrt, körülölelte a város létezése.

- Azt hiszem, egy újabb elemére derült fény a rejtélynek - kezdte. - Az éjszaka tisztán szólt hozzám az egyik áldozat.

- Mit mondott?

- Azt mondta: ments meg...

- Ez felettébb különös.

- Valami élet van odalent... Tudom, bizarrul hangzik, de mintha ennek köze lenne az egészhez, mintha...

- Mintha életben tartaná az a különös faj a mélybe zuhantakat... - fejezte be a fiú.

Elfordult Jasontól, s ismét egy fegyvert húzott elő.

- Jaj, ne már! Most ugye csak viccelsz?!

- Nem - ingatta a fejét.

- De miért, hiszen most már tudod, hogy nem a véletlen műve.

A fiú nem szólt semmit, csak megint lelőtte Jasont. Mintha megszokásból tette volna.

Hirtelen nehezzé vált minden. Hangos csend uralkodott el. Meglehet, hogy a szavak értelmezhetetlenné váltak, s az Uránusz titkos suttogása a lelkekbe hatolt. A villanásokat kitörölni többé már nem lehetett, azok beleivódtak a mindennapokba. Jason ismét halott volt, s megint eltelt néhány hónap, mire végrehajtották a reorganizációt. Újra ott feküdt az intézet egyik szobájában, mellette a jelentéssel, s a város érthetetlen szavakból formált mondatokat.

- Ezek az átkozott villanások - tűnődött el Jason kifelé bámulva.

Most jóval többre emlékezett, mint először, bár nem számított arra, hogy ismét lelövik.

Egy srác jelent meg a szoba ajtajában, az, aki megölte.

- Bejöhetek? - kérdezte.

- Mondd csak, ki a franc vagy te?

- Nem emlékszel?

- De igen, nem úgy értem. Ha lennél kedves felfedni, hogy végre mit akarsz tőlem, s hogy miért válik lassan szokásoddá, hogy lelövöldözzöl?!

- Na igen, gondolom kellemetlen...

- Tényleg?! Nem mondod?!

- Hidd el, hogy szükségszerű.

- Na persze... - bosszankodott Jason.

- Elgondolkoztál már azon, honnan a reorganizáció?

Jason nem válaszolt.

- Valóban szeretnéd tudni az igazság átfogóbb képét, s nem csak morzsákat látni, melyekből megpróbálsz összeilleszteni a nagy egészet?

Jason türelmetlenül dobolt az ujjával, majd úgy tett, mint aki oda sem figyel.

- Ne légy dühös.

Erre csak egy fintorral válaszolt.

Világos hajtincsei olyanok voltak, mint a borostyán.

- Hát... el is mehetek.

- Várj! - szólt utána.

- Tehát?

- Mondd, amit akarsz.

- A lezuhant Oberon legénysége élet és halál között van 44 év óta.

- Ez érdekes, folytasd!

- Élet van odalent a mélyben. Egy különös ökoszisztéma, mely a folyékony, szerves óceánban létezik. Van ott egy faj, mely olyan, mint az anyaméh, képes újjáteremteni és életben tartani...

- Az Oberon legénysége?

- Igen, velük is ez történt. 44 év óta haláluk és lezuhanásuk pillanatától fogva rabjai az Uránusznak.

- S te ezt honnan tudod?

- Én valójában pszichológus vagyok. Volt időm és alkalmam tanulmányozni a dolgokat, a jelentéseket. Mert egyesek tudják ezt a titkot már régóta...

- Miért pont most kezdenek megörülni a hélium-3 bányászok?!

- Én inkább azt kérdezném a te helyedben, hogy mi közöd ehhez?

- Akkor?

- A reorganizáció ötletét és technikáját az Uránusz világa ihlette...

- Tehát azért lőttél le, hogy végrehajtsák rajtam az eljárást.

- Igen. Érdekes, ahogy a villanások rád találtak. Mert a hélium-3 bányászokon nincs mit csodálkozni, ők az Uránusz körül keringenek. Szinte természetes, hogy a villanások rájuk találjanak...

Jason egy darabig csendben volt.

Azután elmúlt ez a csend, s a srác is elment. Békén hagyta Jasont. Egyelőre. Minden olyan hirtelen történt, felgyorsulni látszottak az események. Jason a várost látta, lehet, hogy magányra volt szüksége, s ezt úgy lelte meg, hogy elvegyült a tömegben, e tudathasadásos állapotot használva fel. Az óriás felhőkarcolók rajzolta sziluett végignyújtózott a horizont irányában, s felkínált ezernyi új élményt. Reklámok, melyek komplett életet kínáltak valamelyik Hold-bázison vagy a Marson. Néha megbámulta őket Jason, amint vágykeltő szlogenjeik átfurakodtak a nyüzsgésen.

- Van-e rosszabb a halálnál? - kérdezte alig hallhatóan valaki.

- Hogy? - fordult hátra Jason.

Egy idősebb 40 év körüli férfi állt ott, kiemelkedett a tömeg színes-szürke forgatagából.

- Talán az, ami az Oberonnal történt... - válaszolta meg a férfi a saját kérdését.

- Ki maga?

- Valaki, akit megkínóztak a rémképek.

- A villanások?

Intett a fejével.

- Az űrállomásról jött?

- Igen. Én egyike vagyok azoknak, akik a hélium-3 kitermelést felügyelték.

- Most hogy hogy itt van? Még tart a sztrájk nem?!

- De. Eljöttem.

- Miért?

- Már mondtam.

- Fel tudja idézni a villanásokat? - kérdezte izgatottan Jason.

- Igen. Bár homályosak, s néha érthetetlenek. De én úgy vélem, az álom téged választott.

- Miből gondolja?

- Neked kell megfejtened, mit akar...
- Akar valamit? - kérdezett vissza Jason.
- Bizonyára - felelte a férfi.

Megveregette Jason vállát és tovább ment a maga dolgára.

A város magába fogadta Jasont, minden olyan békésnek tűnhetett a felületes szemlélődő számára. De ez nem így volt. Titkok, melyek megoldásért kiáltanak. Az emberek csak annyit tudnak, hogy sztrájk van, de annak okát nem sejtették. Mit sem tudtak a villanásokról. A Nap fényével rajzolta meg a körvonalakat, melyekből összeállt a létezés, de feledtetni nem tudta azt a távoli világot, mely a Földtől több mint 2 milliárd kilométerre volt. S Jason egyre csak azon tűnődött, miféle értelmet ültetett el fejében a messziség hangja. Világos hajtincseit a feltámadó szél borzolta, s tekintete elvesztette a tájékozódási pontokat. Vajon milyen örület ér fel az álom valóságával? Vajon miért ez az egész, ha már évtizedek óta tudják egyesek az igazságot, mely csupán a kevesek kiváltsága? Nem látni az értelmét. Nem érteni a mibenlétét. Titkos szavak, melyeket nem lehet kiejteni.

- Mit akarhat a pszichológus? Valamit nem mond el, valamit elhallgat, mint ahogy a világ is - tűnődött Jason.

A kérdésekre a válaszok odakint vannak, ahol az ember végtelenül egyedül érzi magát...

Sötét volt az éjszaka a várostól, ahol a csillavizsgáló kupolája állt. A Tejút csillagoktól szikrázó sávja szelte át ferdén az eget. Valahol ott, aközött a sok fénypont között, az egyik az Uránusz, mely fagyos világként rója örök égi pályáját. Jason kocsijának támaszkodva szemlélte ezt a nyugodt tájat. Gyakran kijött ide, s most valahogy mindennél aktuálisabb volt. Egy lány szólította meg őt, akinek a távcsöves bemutató végeztével arra vezetett az útja.

- Nem először látlak téged - kezdte.

Jason eleinte hallgatott.

- Igen, van, hogy kijövök ide - mondta később.
- Szóval érdekelnek a csillagok.

Jason csak bólintott.

- Néha különös villanások jelennek meg a fejemben. Álmodom néha minden ok és összefüggés nélkül, s az álmom kevés felidézhető képei közt te is szerepelsz.

Ez a kijelentés felkeltette Jason figyelmét.

- Volt részed reorganizációban? - érdeklődött a fiú.

- Igen.

- Talán van bennünk valami közös. Valami a lelkünket az Uránusz sötét poklához kapcsolta, s többé nincs menekvés...

- Vannak álmaim egy úrhajóról, talán a neve is el van rejtve valahol a fejemben, de hiába próbálom felidézni.

- Oberon - mondta ki Jason.

- Az az érzésem, mintha már régről ismernénk egymást. Csak bámuljuk az egyet mindhiába...

- Honnan ismernénk egymást?

A lány csak hallgatott, ahogy először Jason is.

Jason a lakásában volt, aludni próbált a reggelig hátra lévő időben. Különös éjszaka volt. Mintha szólna hozzá valaki, kimondaná a nevét. Zavaros az álom. Megfejtethetetlen jelképek erdején vezet át az útja. Feltűnik egy folyosó, ahol a lány jön vele szemben, az, akivel találkozott. A zavartság percei. Ő mondja ki a nevét. Ismerik egymást, s felrémlik a folyosó falán a vörös betűsor: Oberon. Azután a rettenet, amint tűzcsóvaként alázuhan az Uránusz mélységeibe az irányíthatatlanná vált űrhajó. Villanások. Ezekből áll össze az álom.

A rettenettel a fejében ébredt Jason. Ott a kétely és a félelem. Vajon azt jelenti-e az álom, ami a legszörnyűbb, s ami talán nyilvánvaló? De egyértelmű feleletek nem voltak. Azok még meglehet, hogy eltemetve pihennek valahol a tudat legmélyén. A fiú egyfolytában csak az űrszondák színes fotóit bámulta, melyeken a zöldeskék bolygó látszódott különböző pozíciókban és fázisokban. Az egyenlítője mentén a sötét szemcsékből álló gyűrűje rajzolódott ki.

- Mit akar nekem mondani ez az álom? - kérdezte önmagától Jason.

Ám lehet, hogy amit ő álomnak vélt, nem is az volt. Fejében volt még a kiáltás, amit meg-súgott neki az ismeretlen. A segélykérés, hogy mentse meg azokat, akik 44 éve lebegnek a mélybe zárva, s talán új élet után sóvárognak.

- Megváltás lenne a halál a számukra... - tűnődött el.

A rejtvény darabjai már megvoltak, csak a helyükre kellett illeszteni őket.

Reggel volt. Jason egy találkozót kezdeményezett a pszichológus sráccal. A fények és az árnyékok újult erővel keveredtek, ahogy a sárga Nap mind magasabban állt az égen. Ez a reggel azonban lehet, hogy feloldja a hályogot, melyet a világ vont Jason szemére, hogy meg-tagadja tőle az igazságot. Várt még egy darabig, mire megjött.

- Mi volt ilyen sürgős? - kérdezte.

- Találkoztam valakivel a csillagvizsgálónál. Egy lánnyal, aki azt mondta, hogy neki is vannak rémálmai és szerepelek bennük. Ismer engem. Majd tegnap nekem is volt egy álmom, amelyen fel tudtam őt idézni az Oberonon...

- Akkor hát mondd ki! - javasolta a srác.

Jason habozott, vagy talán gondolkozott. Kék szemében az ég kékje köszönt vissza.

- Talán az álmokat nem valaki más sugallja - kezdte. - Talán emlékek, semmint álmok...

- Ismertem a lányt? - kérdezte.

A pszichológus fiú bólintott.

- Akkor ezek az emlékek az Oberonról megtörténtek velünk. Ott voltunk mindketten az űrhajón, amikor lezuhant... Egy előző élet eseményei.

- Lényegében igen.

- Hogyan lehetséges?

- Az a különös élőlény az oka. Életben tartott kettőtöket, helyesebben élet és halál határán. A mentőexpedíció rátok talált valahogyan... Majd néhány évvel később reorganizáltunk benneteket, de nem felnőtt testbe, hanem egy újszülöttbe. Amikor kezdtek megöregedni a kitermelő munkások, sejtettük, hogy mások is vannak még ott az egykori legénységből, s mikor meg-jelentek a fejedben a villanások, már tudtam, hogy visszatértek az emlékek.

- Ezért lőttél le.

- De azok makacsabbak voltak annál...

- Titkoljátok ti mindannyian még most is, s örültnek állítjátok be mindazokat, akik megsejtik az igazságot...

- Gyere, elviszlek valahová - mondta a srác.

Elindultak a reorganizációs intézetbe. Jason és sokan mások is ismerték ezt az épületet, de volt egy olyan része, mely rejtve maradt a kíváncsi tekintetek előtt. Ide hozta őt. Meglehetősen hátborzongató volt a nagy terem, melyben üveghengerek álltak, melyeket valami áttetsző folyadék töltött ki. A folyadékban az a különös faj lebegett. A tartályhoz kábelek kapcsolódtak. Jason sokáig állt ott szótlanul, csak bámulta azt a valamit. Semmihez sem volt fogható.

- Mi ez az élőlény? - kérdezte azután.

- Igazából nem tudjuk. Még annyi év elteltével sem. Annyira más, mint a földi élet...

- De valami fogalmatok csak van róla?!

- Víz és ammónia, valamint más szerves anyagok alkotta keverékben él. Teljesen körülvelt téged, amikor megtaláltunk. Van egy öblös része ott a hosszú farok töve fölött, az kitágul, s magába fogad. Majd hat köldökzsinórszerű csáppal csatlakozik az emberi testhez, talán DNS-t is kivon. Innentől kezdve a lény és a test között szimbiózis épül ki.

Jason meborzongott a látottaktól.

- De mit akar ezzel elérni ez az életforma?

- Nem tudni.

- Milyen szerepet tölt be az Uránusz ökoszisztémájában?

A pszichológus srác csak hallgatott.

- Meg kell menteni a többiekét is. Ott vannak valahol a mélyben...

- Lehetetlen. Kettőtöket is csak a véletlennek köszönhetően talált meg a mentőcsapat. Ki tudja, hová sodródhatott azóta a legénység többi tagja?

- Ez egyszerűen elfogadhatatlan... - motyogta Jason.

- A világ semmit sem sejt, s ez így van jól.

- De a munkások, ők megörülnek, s a szerencsétlenül jártak folyton életért kiáltanak!

- Meglehet, de mit lehet tenni? A munkásokat meg majd lecseréljük...

- Meddig lehet elhallgatni az igazságot?!

- Ameddig szükséges - felelte.

A percek hol csak, mint vízcseppek hullottak alá, hol rohantak. Jason teljesen elvesztette az időérzését, amint bámulta azt a különös lényt az üveghengerben. Egyre csak a villanások jártak a fejében, azután átszakadt a gát, s immáron kitisztult az elméje. Minden emlék ott volt a fejében. Minden borzalom, minden szenvedés. Ahogy ott állt Jason a tartály előtt, arca szinte hozzáért, hirtelen megmozdult valami. A lény rándult egyet.

- Még él? - tudakolta Jason.

- Tulajdonképpen igen, bár nem mutatott semmiféle aktivitást azóta, hogy ide került - felelte a pszichológus srác.

- Talán szimbionta, vagy parazita. Magasabb létformát keresve bennem él tovább... - mondta Jason.

- Lehet kapcsolat a sötét mély és a földi ökoszisztéma között? - gondolkozott el a másik.
- Meglehet. Neked bizonyára nem kell bemutatnom a pánspermia elméletet...

A régmúlt eseményei különös fordulatot vettek. Az évtizedekkel ezelőtt eldöntött tettek kihatással voltak a jelenre, s igyekeztek formálni a jövőt is. A világvonalak furcsa suttogásnak próbáltak engedelmesskedni. Meglehet, hogy Jason és a lény között DNS átvitel történt, mellyel anno senki sem számolt. Ködbe burkolódzott immáron az a kép, melyet eddig a kristálytükör élesnek mutatott. Talán meghasadt, s immáron torzzá vált. A mélybe zárt lelkek kiáltottak újra és újra élet után, s bár a személyzetet lecserélték, s ennek köszönhetően újra helyreállt a hélium-3 ellátás, a villanások újra és újra felütötték a fejüket. Saját magát illetően Jason előtt immáron feltárult létezésének titka, de úgy érezte, ez csupán egy része valami másnak.

Hetek teltek el, s Jason új életet próbált kezdeni. Azután a hetek hónapokká álltak össze, mialatt a helyen, ahol a lényt őrizték, titkon növekedett valami. Attól kezdve, ahogy újra megmozdult. A különös hangok elcsitultak, mígnem egy napon, amikor már azt hitte Jason, hogy megszabadult tőlük, akkor újra a fejébe költözött egyetlen villanás erejéig. Elemi erővel tört rá azon az éjszakán, s mindennél erősebb volt. Folyton hívta őt, és két nappal később, amikor ismét hazafelé tartott a csillagvizsgálótól, valaki már várta őt a lakásának ajtajában. Háttal állt, félhomály volt, világos hajtincseire sötét árnyékok telepedtek, de mégis olyan érzése támadt, talán ismeri. Egész közel ért hozzá, mintha tükörbe nézett volna. Ő volt az a fiú, vagy legalábbis valami hasonló...

Neuset

2139. január 7-én különös lézerimpulzust azonosítottak a Földön, mely egy távoli csillag irányából villant fel. A kezdetekkor már mindenki tisztában volt azzal, hogy ez nem lehet természeti jelenség, csakis egy idegen civilizáció művének tudható be. A tudósok hamarosan megfejtették a jelsorozatot, s azon a különös április 19-iki napon a világ elé tárták. Egy meghívó volt egy 491 fényévyire lévő bolyóra, melyet a lakói Neusetként neveztek. Az üzenet nem volt túl bőbeszédű, képeket, ábrákat, matematikai fogalmakat tartalmazott és a meghívást. Feladói úgy vélték, hogy mire megérkezik az általuk útnak indított adathalmaz, az emberiség már képes lesz a csillagközi utazásra. Talán ez volt a feltétel, hiszen ha a Föld lakói el tudnak jutni Neusetre, akkor elég érettek a kapcsolatra. Ha nem, akkor pedig meglehet, hogy értelmetlennek tartják a találkozásra. De nem így történt. Az emberiség vezetői elhatározták, hogy űrhajót indítanak az ismeretlenbe, és kidolgozták a tervet, melynek végterméke az Enceladus volt. Egy minden addigi mérnöki teljesítményt felülmúló csillaghajó. Büszkeség járta át a bolygó népeit, a várost és a világot, hogy a szellem diadala testet öltött. Mindenki úgy érezte, hogy az egész emberiség javát fogja majd szolgálni ez a küldetés. Azok, akiket kiválasztottak az útra, elviszik majd az emberi faj üzenetét arra a csodálatos helyre. Így volt ezzel Shawn is, akit az Eceladus kapitányának neveztek ki. Még fiatal volt, de éppen alkalmas a küldetés sikerre vitelére. Shawn gyakran elgondolkodott azon, hogy vajon miért pont rá esett a választás, hisz lehetett volna más is a kapitány. A felelet számára ködbe burkolódzott, nem tudta megfejtetni. Lehet, hogy a sors akarta így, s a sok száz közül ő az egyetlen egy. Az az egy, akinek az élete merőben új fordulatot vesz majd. Otthagytá ujjlenyomatát a megszentelt felületeken, melyekbe a történelem szavait vésik emlékül a jövőnek.

Új és új dolgokat álmodott a város, a formák alkotta mintázat összetett szimmetriát mutatott. Sötétedett. A messzi csillagok halovány fényét elnyomta a ragyogás. Shawn, aki aznap vette át megbízólevelét, és hivatalosan is immár az Enceladus kapitánya, egy kiállítás megnyitójának díszvendége volt. A művész holofestményei az univerzum rejtett szépségeit jelenítették meg. Világokat, melyekről csak álmodozott az ember. A megnyitót egy állófogadás követte, ahol el lehetett vegyülni, beszélgetni, ismerkedni vagy éppen elmélyülni valami elvont eszmében. Valaki megszólította Shawnt. Egy lány volt. Olyasmi idős lehetett, mint ő.

- Milyen érzés kapitánynak lenni? - kérdezte.

- Még magam sem szoktam meg - felelte.

- És hogy tetszik a kiállítás?

- Ja, az... Hát nem is tudom. Érdekes...

- Mint a feladat, amelyet kaptál.

- Na igen.

- Izgulsz? - érdeklődött a lány.

- Ki az, aki ne ezt tenné a helyemben?!

- Természetes reakció.

- Az - erősítette meg.

Kissé felszülten érezte magát Shawn, mintha gondja támadna elvegyülni és feloldódni, vagy egyszerűen csak beszélgetni ezzel a lánnyal.

- És te ki vagy? - kérdezte.

- Én csak egy lány vagyok, akit érdekel a kiállítás.
- Talán ismered a művészt?
- Nem mondanám - felelte, s kortyolt egyet a kezében lévő színes italból.
- Hát akkor?
- Mi lenne, ha azt mondanám, hogy csakis miattad jöttem el.
- Ezt hogy érted?
- Talán bolondnak fogsz tartani...
- Miért?
- Elhinnéd, ha azt közölném veled, hogy nem túl bölcs dolog eleget tenni a meghívásnak, mely a Neusetre szól?!
- Valóban egy kicsit merész kijelentés, de ezzel nem vagy egyedül. Sokan mások is ellenzik.
- Akkor azt mondom, ne menj!
- Muszáj mennem...
- Talán lélekben oda vágysz?
- Ez túlzás. A feladatot én kaptam s teljesítenem kell. Ez megtiszteltetés, hogy én lehetek az, aki képviseli a bolygót.
- Értelek.
- Nem biztos. Ez attól bonyolultabb, mint hogy két mondat után fogalmat alkothatnál róla...
- De te sem érted, amit el szeretnék mondani.
- Akkor jobb lenne, ha nyíltan beszélnél.
- Hát rendben. Mindenki úgy tudja, hogy egy rövid üzenet érkezett, de ez nem igaz.
- Folytasd!
- Az üzenet nagyobbik részét titkolják a világ elől.
- Akkor te honnan tudsz róla?
- Egy ismeretlen srác átadta nekem egy infotárolón.
- Na persze... - mosolyodott el Shawn.
- Hidd el, hogy így van.
- Miért? Ki vagy te, hogy neked csak úgy átadnak efféléket?
- Ha nem érdekel a dolog, nem tartalak fel! Menj csak, érdekel is engem. Jót akar az ember és ez a hála!

A lány megsértődött, és otthagya Shawnt. Persze ez még nem azt jelentette, hogy feladta volna. A listáján szerepelt még egy név, a hajó elsőtisztjéé. Őt is felkereste nem sokkal később. Ő már jobban hajlott a lány szavaira, de az utazástól ő sem állt el. Az infotároló kristályról azonban másolatot készített és magával vitte.

Eltelt néhány nap, s új kor köszöntött a Földre. Ez volt ugyanis az a nap, amelyre mindenki várt. Űrliftek jöttek-mentek, a városok kivetítői és terei élettől nyüzsgöttek. Minden készen állt. Amikor az Enceladus 2140. március 17-én kifutott a Föld körül keringő dokkból, még

senki sem sejtette, hogy mi vár rá. Bár küldetését világosan megfogalmazta a Naprendszer kormányzó Föderációs Tanács. Az volt a cél, hogy mihamarabb eljusson abba a távoli világba, melyet a lakói úgy neveztek: Neuset, s immáron része lett az emberi képzeletnek. Álmodat és vágyakat táplált. Az űrhajó, mielőtt még beindította volna térhajtóműveit, elhaladt a Hold mellett. Ez volt az Enceladus első útja, kimondottan ezért építették, hogy elvigye az emberiség üzenetét arra a távoli helyre.

- Kapitány, készen állunk - jelentette az elsőtiszt.

A kapitány, Shawn még bámulta egy darabig a Hold sötét oldalán lévő városok fényeit, majd kiadta a parancsot.

- Indítsák be a térhajtóműveket - mondta.

- Az annihilációs folyamat indul, az energia szint az optimális tartományban, térhajtóművek a maximumon.

Az űrhajó elstartolt.

- Kapitány, elértük az utazósebességet, a fénysebesség 512-szeresét - mondta a vezérlőtiszt.

Ez az érték már tekintélyesnek számított a korábbi űrjárművekhez képest, melyek csak a Naprendszeren belül közlekedtek. Ez a misszió azonban más volt. A csillagok közötti távolságok nagyságrendekkel nagyobbak. Ha az egész Galaxist szeretnék volna átszelni, az még így is 130 év lenne. Még szerencse volt, hogy az a csillag, mely körül a bolygó keringett, és a Neuset népe élt, csupán 491 fényévnnyire volt, így az utazás még az egy évet sem fogja elérni.

A kapitány elégedett volt. Az Enceladus az emberiség eddig épített legmodernebb űrhajója, s őt, hogy ennek a kapitánya lehet, büszkeséggel töltötte el. Az első 1 hónap a rendszerek ellenőrzésével telt el, mindenki belemélyed a szakterületébe, hogy még egyszer átvizsgálják az eshetőleges protokollokat. Shawn elégedett volt önmagával, az elsőtiszt is szinte megfeszült az infótárolóról, mely ott lapult a kabinja egyik fiókjában. Miután így eltelt az első hónap, a legénység mélyálomba merült, s ezt követően automaták és a központi mesterséges intelligencia irányította az Enceladust. Álmodat nélkül aludtak. Minden olyan végtelenül nyugodt volt. A téridőbuborék, melyben az űrhajó volt, hihetetlen sebességgel száguldott. Csend lett, csak a gépek zúgtak a félhomályban, s talán még az aláhulló vízcsepp koppanását is meg lehetett volna hallani. Végtelenül magányosnak érezhette volna magát az, aki kívülről szemlélte volna az eseményeket. Meglehet, hogy a központi intelligencia volt ezzel így. Q-bitekbe ágyazott lelke folyton újra és újra korrigálta a pályájukat, hogy minden rendben legyen, s eközben talán a mozdulatlan látszó több ezer fényévnnyire lévő csillagokról és gázködökről szőtt színes, tarka mesét, melyekhez a saját helyzetét viszonyította. Csak a csend és a néma zúgás, s a percek végül hetekké és hónapokká álltak össze.

Amikor a legénység tagjai magukhoz tértek, már megérkeztek. Shawn elégedetten nyugtázta a fotonszámítógép jelentését, és maga is meggyőződött arról, hogy egy sárga Nap-szerű és egy nagyobb kékesfehér csillagot látott a távolban, közvetlenül előttük pedig a másfél Föld-átmérőjű gyűrűs bolygót és a nagyobbik épen maradt holdját. A kisebbik hold ugyanis néhány száz millió évvel ezelőtt felrobbant, s a törmelék javarészből lett a gyűrű. A többi pedig, ami megmaradt, egy stabil pályára állt.

- Mintha tavasz lenne a tél közepén... - sóhajtott Shawn.

A látottak magával ragadták őt. Az óceánok kékje, a felhők fehérje és a kontinensek tarkasága, melyeken óriás struktúrájú városok terültek el. Kisebb űrsiklók húztak el mellettük, már fel voltak készülve a bolygó lakói az érkezésükre. Egy dokkba irányították az Enceladust.

Amint az űrhajó bedokkolt, felnyíltak a zsilipkapuk. Egy nagy űrállomáshoz voltak csatlakozva, mely a Neuset körül keringett. Itt történt meg a találkozás. A hosszú folyosón megálltak egymással szemben Shawn és néhányan a legénység közül, valamint a Neuset küldöttsége. A neusetiek sokban hasonlítottak az emberekre, de fejük formái és arányai hol kutyára, hol macskára emlékeztették Shawnt. Csak később tudta meg, hogy a bolygón két értelmes faj fejlődött ki.

- A Föld nevű bolygó, valamint az emberiség üdvözlését hozom a Neuset népének. Szándékaink békések - mondta Shawn.

- Köszöntünk benneteket, s örömmel tölt el bennünket, hogy eleget tettetek a meghívásnak - felelték. - Néhány napig itt kell maradnotok ezen az űrállomáson, s csak azután léphettek a bolygó felszínére.

Shawn intett a fejével, hogy elfogadják a dolgot.

- Kérlek, kövessetek bennünket. Már kijelöltük a tartózkodásotokra szolgáló szektorokat.

Egyelőre minden rendben volt, úgy zajlottak a dolgok, ahogyan azt a kapitány és a többiek is képzeltek.

Gyorsan eltelt egy vagy két nap az ottani időszámítást tekintve. Ezalatt az elsőtiszt, Richard különös érdeklődést kezdett táplálni az infotáról iránt, mely addig a fiókban volt. Nehezen lehetett megmagyarázni, hogy miért volt részéről ez a hirtelen változás, pláne most, hogy már megérkeztek. Azután a körfolyosón összefutott Shawn-nal.

- Csodálatos látvány - mondta Shawn.

- Valóban - felelte szinte már-már közönyösen Richard. - Úgy tudom, téged is felkeresett egy bolondos lány a Földön, s arra próbált rávenni, hogy ne indulj el.

- Igen. És?

- Engem is megkeresett, s adott nekem egy infotárólót, mert azt mondta, hogy sok mindent elhallgattak előlünk...

- Szerintem ez csak az ő agyszüleménye. Összeesküvés elméleteket próbált gyártani.

- Belenéztem az infotárólóba...

Shawn az átlátszó falon keresztül a bolygót bámulta, de erre a mondatra Richardra irányította a tekintetét. Kék szemével kérdően pillantott rá.

- Mit találtál?

- A Neuset talán mégsem az az eszményi hely... Néha rossz érzésem támad.

- Folytasd!

- Meglehet, hogy nem önzetlenül hívtak ide minket.

- Miért? Mit árthatnak nekünk? S mire mennének azzal?

- Lehet, hogy a Föld a célpont, ahová rajtunk keresztül vezet az út.

- Egyelőre nem látom értelmét.

A beszélgetést egy neuseti érkezése szakította meg. Eljött az idő.

- Ha úgy vélik, és készen állnak, a Neuset felszínére léphetnek. Megérkezett az engedély a Szűkített Körű Régenstanácstól - mondta.

Shawn összehívta az embereit, és közölte velük a dolgot. Úgy vélte, hogy első alkalommal jobb, ha nem mindenki jön, csak ő és néhányan. Ha a többiek addig az Enceladus közelében maradnak.

Ahogy Shawn és még egy páran megindultak, a panorámaablakok tábláin keresztül egy hosszú, szivar alakú, kék fénytől ragyogó hatalmas jármű tűnt fel, mintha élne, s ahogy közeledett, a hátsó része szétnyílt, mint egy virág. Szirmai karcsúak voltak, mint megannyi kristálytű.

- Mi ez? - kérdezte Shawn, aki belefeledkezett a látványba.

- Az V. Andrasar Rondenás Pypő csatahajó. Az alapítóról kapta a nevét, aki isten volt...

- Egy fegyver hogyan lehet ennyire szép... - tűnődött el Shawn.

Azon már el sem gondolkozott, hogy mit jelent az: aki isten volt. Elsiklott a mondat felett. Követték az alkalmi vezetőjüket az űrlifthez, azzal jutottak le a felszínre. A fővárostól nem messze volt a platform, onnan egy siklóba szálltak át. Ahet Neuset mintha kristályokból és fényből épült volna. Magas épületek, hatalmas struktúrák uralták. Egy mesterséges tó köré épült, szabályos alakzatokban terült szét a horizont irányába. Egy téren szállt le a sikló, melyet a tó felől félig körbeölelt egy épület. Az államigazgatási funkciókat foglalta magába.

- Itt székel a Szűkített Körű Régenstanács és a Világtanács is - mondta a kísérő. - Most fogadnak benneteket.

Bent az épület tágas terei, merész építészeti megoldásai olyanná tették, mint egy önálló mikrokozmosz. Fények villantak, melyek reklámok voltak, s kintről beszűrődött a csodálatos panoráma. Fent, ahol a nagy csarnokot találták, mintha súlytalanul lebegett volna, mintha nem lennének falai, legalábbis átlátszó volt, melyet szabályozni lehetett. Középen egy félkör alakú emelvény állt. A csarnok tele volt.

- Menjünk!

Shawn és a többiek beléptek. Ekkor mély zúgás hallatszott, mintha valami megszólalt volna.

- Álljanak fel!

Mindenki felállt.

- A Szűkített Körű Régenstanács tagjai.

Bevonultak, 27 egyforma ruhát viselő alak. Amint elfoglalták a helyüket, mindenki leült. A munkatárs intett az Enceladus kapitányának.

- Tisztelt Tanácsstagok! A Föld békeüzenetét hozom Neuset népének! - mondta Shawn.

- Elfogadjuk - szólt az egyik tanácsstag. - Hozzatok hát Neuset szent italából.

- Nem, köszönöm, nem vagyok szomjas, s nem ihatok és ehetek semmit, nem tudni, milyen hatással volna...

- Nem neked kapitány. Az első tisztnek.

Shawn hátranézett Richardra, aki zavartan pillantott vissza. Nem értettek semmit. A kapitány intett az első tisztnek, hogy jöjjön közelebb, de az nem mozdult.

- Az első tiszt talán fél? Ne féljete, íme a hazánk Neuset, mely örömmel fogad benneteket. Világunk századokkal előttek jár sok generáció óta... félelmek hasztalan, s az ital oldja majd...

A kapitány ismét intett az első tisztnek, hogy jöjjön, de az inkább megfordult. Richard agyában valami körvonalazódni kezdett a látottakból, és az infotároló adatmorzsáiból. Benne egyre erősebben élt, hogy itt nem minden olyan szép és jó, mint amilyennek mutatja magát.

- Sajnálom, és elnézésüket kérem. Magam sem érte - mondta a kapitány, Shawn.

- Nem számít, ízleld hát meg akkor te, s hagyd, ostoba embered hadd menjen. Élvezd csak Neuset vendégszeretetét...

Kissé kábult volt Shawn, amikor magához tért. A feje még zúgott. Egy félhomályos szobában találta magát. Úgy érezte, mintha lebegne. Kilátás nyílt a városra, s az égen a bolygó gyűrűje fénylett, s a két hold, melyek közül az egyik a felrobbant.

- Hol vagyok, és mi történt velem?

Egy árnyék hajolt oda, mely egy neuseti lánnyá körvonalazódott. Most már inkább szépnek látta ezt a fajt, nem úgy, mint kezdetben.

- Azt hiszem, elájultál, de az orvosi programok azt mondják, nincs semmi bajod.

- Az ital... Hol vannak a többiek?

- Visszamentek az űrhajóra. Talán azt fontolgatják, elmennek.

- Beszélnem kell velük!

- Hagyd... - csitította.

- Miért vagyok ruhátlan? Mit csináltak velem?

- Talán szégyelled? Nem kell aggódnod, nem történt semmi.

Shawn teste abbahagyta a lebegést, s talpra állt.

- Itt vannak a ruháid.

A fiú felöltözött, s csak állt ott, és bámult kifelé.

- Az ismeretlen, ahonnan minden álom elindul... Legalábbis a Földön így mondták - suttogetta a fiú.

Kék szeme szinte világított, hajára és arcára árnyékok telepedtek.

- Mi a neved? - kérdezte Shawn.

- Lhorina.

- Láttam, vagy talán álmodtam valamit, amíg nem voltam magamnál. Ti szoktatok álmodni?

- Igen. S mi volt az?

- Kék volt, mint megannyi csillogó virágszirom a szélben...

- Az ital... - mosolyodott el a lány.

- Valami kábítószer?

- Ti így nevezitek? Nálatok nem szokás az ilyesmi?

- Nálunk tiltják. Ti mindannyian kábítószerrel isztok?!

- Segít, hogy meghalljuk a hangokat, hogy így uralkodjon felettünk a Neuset.

- Ki az a Neuset?

- Az isten, aki magát azzá tette elődei nyomán ciklusokkal ezelőtt. Ő isteni kegyelme, élet, üdv egészség, a Neuset, aki álmaait a világnak adja...
- Érdekes és szokatlan... - hűmmögött Shawn.
- Gyere, menjünk el valahová. Ma ünnepelünk a városban. Egy parti, ahogyan ti mondanátok.
- És mit ünnepeltek?
- A rendszer alapításának 1000. évfordulóját.

Egyszerre volt hangos és néma, színes és szürke a forgatag, mely a várost uralta. A központi ünnepek a nagy tereken zajlottak. Fényjátékok, lézerek és hologramok látványa fogadta. Valahogy minden olyan szépnek tűnt. Nem értette Shawn, hogy miért a félelem és az ellenállás az elsőtiszt részéről, aki a többieket is meggyőzte. Bár az furcsa volt, hogy mindenki azt a kék italt issza, s a világ felett, úgy tűnik, egy titokzatos isten uralkodik, a Neuset. Később úgy gondolta, hogy nem mondhat ítéletet, amíg nem ismeri őket jobban, hiszen azelőtt az indián törzsek sámánjai is hallucinogéneket fogyasztottak. Neuset világa több volt, mint titokzatos. Mintha megelevenedett volna egy álomvilág, mely annyira más, mint amilyenekkel eddig találkozott. Világvonalai titkon szöttek téridőleplett, mely magába fogadta a létezés rejtett állandóságát.

- S mondd csak, mióta ünnepeltek? - kérdezte Shawn, amint elvegyült.
- Már egy ideje.
- S ha mindenki ünnepel, ki dolgozik?
- Hát senki - felelte a lány.
- Hogy hogy?
- Gépek és programok dolgoznak és látnak el bennünket. A közellátás alkotmányos alapjog - nevetett.
- S mióta van ez így?
- Ezer ciklus óta.
- Ezt ünneplitek?
- Igen, az alapítást. V. Andrasar Rondenás Pypő hőstettét, aki istenné emelte önmagát...

Shawn számára ismerősen csengett a név, hiszen a csatahajót, melyet az úrállomásról látott, őrá nevezték el.

Az elsőtiszt, Richard elmélyedt az infotáról rejtett világában, melyet az igazi kilétét fel nem fedő lány adott át neki. Számára Neuset éppen olyan csodálatos volt, mint Shawn-nak, de heves ellenérzéseket táplált iránta, s úgy gondolta, veszélyben vannak. Mindezt az infotáról adataira alapozta. Azt nem tudta, hogy vajon igazak-e, s ha igen, akkor mi célból küldte őket a Naprendszer irányító tanács e távoli bolygóra. Az ugyanis egyértelmű, hogy Neuset erővel le nem győzhető. Fejlettségük meghaladja az emberiségét. Újra és újra elmélyedt az adatokban Richard. S világossá vált előtte a diktatúra alsága. De vajon, aki a kristályba programozta e gondolatokat, az honnan tudott mindezekről?

Napok teltek el, s Richard semmit sem tudott a kapitány felől. Nem tudta, hogy vajon várjon-e rá? Egyre inkább afelé hajlott, hogy átveszi az Enceladus parancsnoki posztját, és visszatérnek a Földre. Persze az már egy más kérdés volt, hogy hogyan számol el a kudarccal. Nyil-

vánvaló, hogy a Neuset népe odavan azért a kék lötytyért. Kábítószerfüggők, s őket is azzá akarták tenni, sőt lehet, hogy az egész Földet idővel, hogy ez által uralkodjanak felettük. Ez semmiképp sem történhet meg. Erre jutott Richard, miközben úgy érezte, hogy hiba volt ez az egész út. Neuset tud a Földről, s nyugtalanította a csatahajó jelenléte. Ki tudja, hány van még belőle?

Az égen a kék nap ragyogott, s vele átellenben a felrobbant hold fakó korongja kelt fel. A városban szünet nélkül zajlottak az ünnepségek, tartott már egy ideje, ahogy az egész bolygón is. 12 milliárd lakója néha elcsendesedett, néha felélénkült. Mintha sosem unná meg. Shawn és Lhorina a mesterséges tó kikötőjében voltak, átellenben a város folytatódott új és új épületekkel. Egy darabig némán álltak ott, Shawn dacolt a széllel, amint világosbarna hajtincseit borzolta. A hullámokat és a távot figyelte.

- Mi az a sziget ott? - kérdezte a fiú.

- A nevelési központ.

- Valami oktatási épület?

- Olyasmi, de azért mégsem egészen. Több annál. Tudod, a társadalom reprodukciója mesterséges úton, gépek által történik. A fiatalokat is gépek nevelik, amíg el nem érik a nagykorúságukat.

- Nincsenek szülők?

- Már régóta...

- Látom rajtad, valami bánt - terelte másra a szót Shawn.

- Eltűntek néhányan.

- Hogy érted?

- Tiltott dolgokról beszéltek...

- Ismerted őket?

- Csak futólag. A rendszer megtagadásának vádjával fogják illetni őket...

- Az mit jelent?

- Örökös száműzetést.

Shawn hallgatott egy darabig.

- Mondd csak, ki a titokzatos isten? - szólalt meg végül.

- Hát ő a Neuset - mutatott egy roppant alabástrom szoborkolosszusra.

- Több ilyet is láttam már.

- A város legkeletibb részében hatalmas palota komplexum van. Önálló templommal és kikötővel. Ott él, aki magát csak úgy hívja: a Neuset.

- Voltál már ott?

- Még nem, csak messziről láttam, mint mindenki más átlagpolgár. Csak a kivételesek léphetnek be a körzetbe, mert az tiltott hely.

- S hogyan isten ő?

- Azzá tette magát.

- Nem értem.

- Elődei az Andrasar Rondenás család utolsó három tagja is isten volt. Az utolsó csak úgy hívta magát: a Neunea, de a Neuset elvette tőle a hatalmat, azután ki is halt az egész család. S most Neuset az egyetlen.

- De hát köztársaságban éltek?!

- Igen.

- Akkor?

- A Szűkített Körű Régenstanács egyetértésben a Mesterséges Intelligenciával kormányoz, de a Neuset az államfő, ő nevez ki mindenkit, s ő irányítja a mesterséges intelligencián keresztül a hadsereget.

- Értem, szóval katonai diktátor - összegezte Shawn.

- Ezt nem szabad mondani...

- Te elhiszed, hogy ő isten?

- Becsapjuk magunkat. Tudjuk, hogy egyszer meghal, mert ez a sorsa, de követi majd más.

- S milyen ő, a Neuset?

- Keveset tudni róla, nem túl sűrűn mutatkozik. Meglehet, hogy a világ dolgai vajmi kevésbé érdeklik, elég neki a tudat, hogy hatalma van, s hogy isten.

Magasan a légkör felett a néma világűrben, ahová nem ér fel a város nyüzsgése, továbbra is a dokkban várakozott az Enceladus. Amíg Shawn próbált a Neuset bűvkörében élni, addig Richard ismét az infotároló adatait nézte át. Rájött arra, hogy már korábban is volt egy üzenet a Neusetről, még mielőtt megérkezett volna az, amelyik a meghívót tartalmazta. Ezt azonban gondosan eltitkolták a világ előtt. A kérdés az volt, hogy miért hallgatták el az első üzenetet, ha azután a másodikat nyilvánosságra hozták?

- Mi lesz most? - kérdezte egy tiszt Richardot.

- Gondolkoznom kell még. Bár nekem úgy tűnik, a kapitányt nem különösebben érdekli a visszatérés. Ő jól elvan.

- Furcsa.

- Mi az, hogy furcsa?! Talán több annál...

- Mit teszünk?

- Az infotárolóban keressük a válaszokat!

- Lehet, hogy ugyanezt teszi a kapitány is, csak ő odalent...

- Nem, ez teljességgel lehetetlen. Nem lelhet választ a kérdéseire. Szeme előtt elfedik a valóságot, s amit láttatnak vele, azt hiszi igaznak.

- Biztos ez?!

- Nincs kétségem efelől. Az egyetlen valóság az infotároló.

Richard szentül hitte, hogy a helyes utat követi. De az a teljesség kicsiny szelete volt csupán, ami a birtokában volt. Mert Neuset több volt annál, mint egy infotároló, kristályba zárt adathalmaz. A csodáit meg kellett élni, a kérdéseket fel kellett tenni, és meghallgatni a válaszokat.

Ahet Neusetben reggel volt. A fények még lágyan folytak szét, mintha valami különös mázzal vonták volna be a dolgokat. A város, melyet szentté tett a létezés, élte rendületlenül minden napjait, s úgy tűnhetett, hogy ez az ismeretlen immáron ismerős. Azon a napon mintha a vég nélküli ünneplések is alább hagytak volna, s valami felszínes nyugalom telepedett volna mindenre. Az épületek elnyúltak a horizont irányába, versenyre keltek az éggel, a világ álmodott szépet és jót. A rendezetlenség rendet szült, s az értelembe értetlenség vegyült.

Könnyű szél fújt, s Shawn farkasszemet nézett a kőkolosszussal, már amennyire ez lehetséges volt. Kék szeme, mint egy tükör, mely leképezi a világot, úgy csillogott. Az élet csillogott benne. Neuset pedig csak bámult vissza rá hidegen és üresen. Mégis volt abban valami különös. A széllal dacolt, mely bele-belekapott a fiú világos hajtincseibe.

- Ki vagy te? - kérdezte Shawn.

De csak a szél zúgott.

A büszkeség megtöltötte a várost, mely belőle áradt, talán ő maga volt a civilizáció és a kultúra, mely soha ki nem huny. Szobrok szerteszét a városban, néha sorfalat alkotva a terek mentén. A Neuset makacsul őrzi a titkát a fiú előtt. Egy talány. De a talányok azért vannak, hogy megfejtsék őket. Legalábbis a Földön így szokás. Itt lehet, hogy minden más, itt lehet, hogy a világ polgárai szeme elé vont fátyol csillogónak és szépnak mutatja a világot, egy álomnak, melyben kék szirmok úsznak a kavargó levegőben. Shawn azon a napon elhatározta, hogy felkeresi a Neusetet. Nem maradt más választása, mint megpróbálni. Felszállt egy anti-gravitációs hajóra, mely a nagy toronyépületek között közlekedett. Az elvitte őt a legkeletibb városrészbe, ahol a palotakomplexum is állt. Már messziről látszott. Formái ismerősek voltak, a Földön is találkozott hasonlóval így, ahogy visszaemlékezett. Ezek azonban minden képzeletét, minden ókori király építményét felülmúlták.

Gépek őrítették a bejáratot, de Shawn minden gond nélkül bejutott. Lépcsősorok vezettek fel arra a mesterséges platóra, ahol a paloták álltak. Óriás kapukon haladt át, aranyozott ajtók nyíltak meg előtte, egy térre jutott. Itt hatalmas szobrok álltak.

- Jöjjön utánam kapitány! - szólította meg egy gép.

Shawn követte őt.

Arany ajtók, arany falak tárultak fel, míg végre egy nagy oszlopcsarnokba jutottak.

- Ő isteni kegyelme a magasságos és hatalmas Neuset, élet, üdv, egészség - mondta a gép, és távozott.

Ott állt valaki a fények és árnyékok szabdalta térben.

- Te lennél hát az Enceladus kapitánya a Földről...

- Igen, én vagyok. Te pedig gondolom a Neuset.

- Gyere közelebb.

A maga teljes pompájában megláthatta őt.

- Nálunk a Földön már régóta nincsenek élő istenek, szokatlan ez nekem - mondta Shawn.

- Hát akkor milyenek vannak?

Shawn eltűnődött.

- Akik tetteikkel jobbra változtatták a világot, s megígérték a túlvilágot.

A Neusetnek is kék szeme volt, tekintetük összetalálkozott, egymást fürkésztek kíváncsian.

- Azt mondják, köztársaság van - kezdte Shawn. - Érdekesen értelmezik itt ezt a fogalmat...
- Miért? Nálatok hogy van ez?
- Közvetlen demokratikus köztársaság van.
- A Neuset népének szüksége van a maga istenére. Álmainak és vágyainak ez ad táptalajt. Talán ellenedre van, amit itt láatsz?

Shawn hallgatott.

- Talán úgy véled, mindez káros?
- Néha eltűnnek polgárok, akiket azután száműznek...
- Minden rendszernek vannak ellenségei. Itt sincs másképp, s nálatok sem.
- Ki vagy te?
- A Neuset az alapítók jogán.

Shawn csak hümmögött.

Ahogy sétáltak, udvarok és oszlopcsarnokok váltakoztak, színarany szobrok álltak őrt, s arany ajtók nyíltak elfeledett termekbe, ahol félhomály volt.

- Talán, ha tanulmányoznád a bolygó és a civilizáció történelmét... - ajánlotta fel a Neuset.
- Talán... - bólogatott a fiú.

A bolygó gyűrűje színes sávként csillogott az égbolton.

- Érdekel téged egyáltalán ez a világ? - kérdezte Shawn. - Vagy valahol máshol jár a lelked?
- Mire gondolsz?
- Érkezésemkor láttam a csatahajót...
- A haderő része, mely a békét szolgálja - felelt a Neuset.
- Mesélj nekem erről...
- Még három ilyen van, a legnagyobb álmom. A mesterséges intelligencia vezérelte gépek építették és üzemeltetik. Testét tachionkristályok alkotják.
- Az nem csak mese? Én úgy tudtam, ilyen anyag nem létezik.
- Szerinted - mondta a Neuset.
- És a béke?
- Ha békét akarsz, készülj a háborúra. Egy földi mondás.
- Háború lesz?
- Adva van a lehetőség.
- Miért?
- Sokan vannak, akik az én helyemre vágynak.
- De sokan vannak, akik valami mást akarnak.
- Mulandó álmom az övéké. Az igazi álmom ez itt, amely körbe vesz. Miért akartál velem találkozni?
- Csupán a kíváncsiság hozott ide.

- Valóban?
- Igen. Látni akartam az istent.
- És?
- Ő sem más, mint több milliárd alattvalója.
- De igen.
- Amennyiben?
- Ő az eszme. A láng, mely tovább él, évezredek távlatából is tisztán ragyog.
- A kék ital? - pillantott kérdőn Shawn a Neusetre.
- A kék ital, ahogy te nevezed, csupán a boldogság egy része. Segít teljes életet élni.
- Hogyan?
- Tudod te, milyen élet az, amikor semmi dolgod nincs? A lakosság 95 százaléka semmit sem csinál, nincs tennivalója, csak él, szórakozik, ha úgy tetszik...
- Miért?
- Ez a történet még az alapítók idejére nyúlik vissza, egy kicsivel több, mint 1000 évvel ezelőttre. Akkor a társadalom úgy döntött, a gépek fognak ellátni minden feladatot...

Ezalatt Richard meghozott egy döntést. Összehívta az Enceladus legénységét, hogy közölje velük. Nehéz volt ez számára, de szükségszerű. Úgy érezte, hogy meg kell tennie. Nehezen törte meg a feszült csendet.

- Mivel a kapitány, úgy tűnik, elfeledte már a visszatérést, úgy kell tekintenünk, mintha lemondott volna. Így én veszem át az Enceladus parancsnoki posztját, mint rangidős.

Zúgolódás támadt.

- Mindenkinnek meg kell értenie a kialakult helyzetet, és azt, hogy ez itt most kötelességem. A Neuset veszélyt jelent ránk és az egész Földre nézve. Mihamarabb haza kell térnünk!

- De hát szinte semmit sem tettünk még... - mondták többen is.

- Birtokomban van egy infotároló, az minden felmerült kérdésre választ adott. Aki kételkedik, az maga nézheti meg. Vagy talán azt akarjátok, hogy a Neuset csatahajók százait küldje ellenünk?

Nem volt többé kétséges, hogy Richard legyen az új kapitány. Ám egyvalami még rejtve maradt, az infotárolón szereplő adatok eredete.

Shawn és a Neuset a palotakomplexum egyik oszlopcsarnokának udvaráról a távot figyelte. Különös volt ez. Nem ismerték egymást, mégis mintha valami titkos és bizalmas kapcsolat lett volna kettejük között. Mintha cinkosává lennének a létezés legvégső értelmének. A bolygó és ahonnan az álmok indulnak el, magával ragadta a fiút, mint valami sodró ár, s talán egy-egy lopott pillanatig az ő szeme kékje és a Neuseté találkozott, amikor a sárga, Nap-szerű csillag felkelt a horizonton, hogy meleg fényével árássa el.

- Kék szirmok a szélben - mondta Shawn.

- Most már te is érted. Minden itt kezdődött el - felelte a Neuset, majd folytatta. - Egyszer bolygónk egy nagy gondolkodója azt mondta, hogy a világ lelke Ahet Neuset...

- És mi a helyzet a száműzöttekkel? Vajon ők is így gondolják?

- Ki tudja, de hozzátok is eljuthatott egy...

- Hogy érted ezt?

- Nem sokkal azelőtt érhetett a Föld közelébe, mielőtt felvette a civilizációnk a kapcsolatot veletek.

- Az infotároló... - döbbsent rá Shawn. - Van a birtokunkban egy infotároló. Az adatok nagy valószínűséggel attól az ismeretlentől származnak.

Shawn felismerése talán fordulatot hoz majd.

- Titkolták előttünk - állapította meg csendesesen.

A Neuset nem szólt semmit, csak visszatért varázslatos és álomszerű világába, a félhomályos aranyajtók közé.

Shawn megtudta, időközben az Enceladus új kapitányt választott, s elmentek. Itt hagyták őt. Már nem tudta, hogy mit gondoljon. A sziklás tengerparton volt, a hullámok zúgtak, a kék csillag éppen lenyugodott, a sárga pedig még nem kelt fel. Ragyogó fények cikáztak, nem sejtette, mi volt az, néha fel-felvillantak, kék szirmok a szélben, s csak a fény, ami játszik vele. Valami csoda, mely nincs a Földön. A tenger zúgása, ahogy megtört a sziklákon, melyek a vízben álltak, monoton egyhangúságával elterelte a figyelmét a közelgő új hajnalról.

- Elmentek - mondta Shawn a megérkező Lhorinának.

- Sajnálom.

- Nincs mit tenni. Nem tudják, hogy mit veszítettek. Elmentek anélkül, hogy maguk gyűjtöttek volna tapasztalatot. Csupán egy ostoba infotárolóra hagytakoztak...

- Úgy hallottam, az adatok egy neusetitől származnak.

- Igen. Egy száműzöttől.

- Tudod, akiket száműznek, meglehetősen sajátosan látják a világot.

- Nem kell tehát elhinni minden szavukat...

- Nem feltétlenül, vagy legalábbis fenntartással.

- Úgy érzem, én jól döntöttem. Magam tapasztaltam meg, amit akartam, saját magam vonhattam le a következtetéseimet, nem pedig valaki más által.

- Miért jöttél ki ide? - kérdezte Lhorina.

- Úgy mondták, ez egy különleges hely.

- Igen, a fények miatt.

- Mik azok tulajdonképpen?

- Egy érdekes jelenség, mely a bolygó mágneses terének és a két csillag kölcsönhatásának az eredménye.

- Mint a sarki fény.

- Olyasmi.

Shawn a távolság bámulta, a pályáiv mentén rohanó fényeket és a horizonton felkelő sárga napot, mely új hajnalt hozott.

- Szeretnél haza menni?

- Igen, azt hiszem, de még nem most, majd egyszer - válaszolta Shawn.

- A lehetőség megvan rá...

Furcsa szél fújt, s a fiú úgy sejtette, hogy a kaland, melynek a részese lett, még csak most kezdődik. Hogy a Neuset számtalan csodát tartogat még a számára. Titkon azért sajnálta, vagy inkább csalódott volt, hogy a többiek elmentek, s győzött felettük a kicsinyes és ostoba előítélet, mely félelmeiket táplálta. Ő azonban más volt...

Kraken Mare

Milo még álmos volt, amint kitekintett a tágas nappali üvegfalán át. Reggel volt, s a városra nyílt kilátása másfél kilométer magasból. A hatalmas megapolisz elnyújtózott egészen a horizontig, épületek vegyes csoportjai alkottak struktúrákat. A lakásvezérlő számítógép köszöntötte, amint érzékelte, hogy ébren van, és közölte, hogy még 18 perc van hátra a Hyperion indulásáig.

- Hívd Wilhelmina Docket! - adta ki az operációs rendszernek.

Az egyik panel elsötétült, majd élő videó és hang kapcsolat létesült.

- Jó reggelt, Milo.

- Neked is, Wilhelmina. Tudunk már valamit?

- Még semmit.

Milo egy pillanatra elgondolkozott. Ez meglátszott rajta, s feltűnt Wilhelminának is.

- Hogyan lehetséges ez? - kérdezte Milo.

- A megszakadt kapcsolat azóta sem állt helyre, de talán a Hyperion választ ad majd a kérdéseinkre.

- És a Titán körül keringő műholdak?

- Csak a szokásos adathalmazokat továbbítják.

- A Kraken Mare régióról is?

- Igen. Semmi szokatlan.

- Különös.

- Valóban az. De talán már nem sokáig. A Hyperion egy hét alatt megérkezik a legénységgel a Szaturnuszhoz. Hidd el, ők a végére fognak járni az esetnek.

- Remélem. A részvények már így is 10 százalékot estek.

- Szerintem felesleges az aggodalom.

A Hyperion elindult, s a napok lassan és észrevétlenül teltek, mígnem megérkezett a Titánhoz. Az úrhajóról levált űrsikló leszállt a Hundeye kutatóállomáson fedélzetén 8 fős legénységgel a Kraken Mare régióban. A dokkolást követően egy kihalt bázist találtak. Az emberek nyom nélkül tűntek el. Szinte varázsütésre. Azután úgy döntöttek, a keresésükre indulnak, hiszen valahol itt kell lenniük a közelben, nem juthattak messzire. Megkezdték a régió átvizsgálását. A második napon ráleltek az egyik kutatóra, a metánóceán partra vetette a testét. Azonnal megfagyott. A többieket azonban továbbra sem lelték.

Furcsa, eltorzult arcán a rettenet tükröződött, amint megőrizte őt az örök hideg, mint egy márványszobrot. Talán különös és félelmetes erők munkálnak a háttérben, ott, ahol a Szaturnusz korongja uralja az eget holdjaitól körülvéve, melyek gravitációs táncukat járják. A világvonalak összekuszálódtak, meglehet, hogy kibogozni őket többé már nem lehet. Összerakhatatlan rejtélynek marad meg, hogy mi is történt valójában. A rendszernaplók hiányos és sérült adatokat tartalmaztak. Az egyetlen nyom egy rossz minőségű felvétel volt, melyet a belső kamera rendszer készített. A kielemezése napokig tartott, mégsem jutottak sokkal közelebb a megoldáshoz. Csak egy dolog volt biztos, hogy valami szörnyűség történt.

Úgy látszott, őrzi titkát a jéggé fagyott holttest, melyet magába fogadott a Kraken Mare, majd visszaadta őt. Nem volt esély arra, hogy életre keltsék, túl gyorsan fagyott meg, s a gyorsan képződő jégkristályok jóvátehetetlen károkat okoztak. Néhány napnyi vizsgálódás után le kellett hogy zárják a jelentést, melyben az ismeretlen esemény szó szerepelt, s valószínűsítette, hogy a bázis lakói mind odavesztek. Az utasítás szerint, a megtalált testet további elemzések céljából vissza kellett szállítani a Földre. E szerint cselekedtek. A bázis kihalt lett és csöndes, csak a tartalék módba kapcsolt rendszerek zúgtak.

- Olvastam a Hyperion jelentését... - kezdte Milo. - Meglehetősen szűkszavú és csak találgatásokra hagyatkozik...

A Hundeye Kriogenikai és Informatikai Vállalat elnökségi ülése vitáktól és személyeskedésektől sem volt mentes. A részvények esése megállíthatatlannak tűnt. Kereskedésüket a tőzsdén fel kellett függeszteni.

- Na igen, de mi egyebet tehettek volna? - kérdezte az egyik tag.

Milo egy pillanatig csendben volt.

- Tagadhatatlan, hogy az eset furcsa, de beláthatják, hogy eredményeket kell felmutatni - szólalt meg.

- Egyet értünk.

- Még szerencse, hogy egy holttest előkerült. Talán alávethető egy még fejlesztés alatt lévő eljárásnak, ha már az életbe nem hozhatjuk vissza.

- Pedig jobb lenne ez a lehetőség.

- Mire gondol? - tudakolta Milo.

- A kísérleti eljárás, mellyel egy egyén agyának mintázatát kvantumszámítógépre másoljuk, hogy azután a generált virtuális térben analizáljuk, meglehetősen kockázatos...

- Van más választásunk?

Csak ingatták a fejüket, ami azt jelentette, hogy nincs.

A testet átszállították a neuroinformatikai részlegbe, ahol előkészítették, hogy alávegyék az eljárásnak. Milo türelmetlen volt. Tudni akarta végre, hogy mi ez az egész. A folyékony nitrogénben tárolt testet a szkennerekbe helyezték. A foton emissziós tomográf nagyon pontos képet alkot majd az agyról, s az adatok átkerülnek a kvantumszámítógép modellező programjába. Ez a szakasz nem tartott tovább fél óránál. Egyedül csak Milo volt ott, a többi tanácsstag tartózkodott a gyakorlati dolgoktól, úgy gondolták, hogy majd elolvassák a jelentést. De Milo más volt, Milo szeretett mindent megtapasztalni, megérinteni, részt venni benne.

- A testtel végeztünk - mondta az egyik technikus. - A gép 15 perc múlva elkészül a modellezéssel.

Milo kivárta azt a negyed órát, úgy sem volt más dolga most.

- Elsőként akarom látni - mondta Milo.

- Rendben, ott találja az interaktív csatlakozókat, mellyel beléphet.

Milo a halántékára tapasztotta a korongokat.

- Azonban figyelmeztetnem kell, hogy a program által létrehozott virtuális agy nem olyan, mint egy operációs rendszer az otthoni gépén vagy az irodában... - közölte a technikus.

Milo azonban ügyet sem vetett e szavakra.

- Kezdhethetünk?

Milo csak intett.

Először csak fehér fényt látott, azután minden rohamtempóban, mint gyorsított felvétel pergett a látómezőben szinte egy pontból kiindulva, nem is tudta értelmezni azokat.

- Túl magas agyi aktivitás! Valami baj lehet... - szólt a technikus.

De hiába.

Villanások epilepsziás rohamot váltottak ki Milóban, a képek összemosódtak, a szavak értelmetlen zúgássá vegyültek. Végül elájult.

Némán teltek az órák, míg végül Milo egy kórházi szobában ébredt. Már esteledett. A város fényei átszűrődtek a hatalmas üvegtáblákon. Egy kissé zavart volt. Felkelt, és bámult kifelé. Innen minden olyan végtelenül csendesnek tűnt, de ott sok emelettel lentebb hangos élet lüktetett. Talán ez az éles kontraszt elragadta a gondolatait. Kék szemének tükrében valami megfoghatatlan szomorúság csillogott, maga sem tudta, miért. Lehet, hogy ez egy jel volt, a tudatalattija üzent neki az elkövetkezendőkről.

- Már azt hittem, valami komoly - lépett be a szobába Vanessa.

Milo egyik barátnője volt.

Milo odafordult felé, és csak vállat vont. A szobában a félhomályt árnyak szabdalták, csak a folyosóról vágódott be fény.

- Ez mit akar jelenteni? - kérdezte a lány.

- Azt hiszem, csak múltó rosszlét volt - jegyezte meg a srác. - Bent tartanak egy napig... megfigyelésre.

- Én nem venném ilyen könnyen.

- Tudod, hogy nem szokásom feleslegesen aggódni.

- Ahogy gondolod.

- Ki értesített, hogy itt vagyok? - kérdezte Milo.

- Nem fontos - felelte Vanessa.

- Régen találkoztunk.

- Igen, régen, de te akartad így.

- Fogjuk rá.

- Te mindig mást akartál...

- És te sem voltál egy könnyű eset. A lelked a Titánra vágyott, űrhajókkal eljutni oda, abba a távoli szürreális világba...

- Most a te lelked is folyton ott jár.

- Megfertőztél.

- Igen. Lehet.

Milo tett néhány lépést az ablak előtt. Kint egyre sötétebb volt, s a város fényei, mint megannyi színes drágakő ragyogtak, óriás fényreklámok mosódtak egybe villódzó felületekké.

- Mi aggaszt Milo?

- Nem tudom.
- Vagy nem akarsz elmondani...

Milo csak legyintett.

- Megszállott lettél. A Titán rabja.
- Ezt pont te mondod?!
- Hidd el, én tudom.

Milo nem szólt semmit, kezébe temette az arcát. Világos hajtincsein sötét árnyékok telepedtek meg.

- Egyformán gondolkozunk - mondta a lány.
- Lehet.
- És tudsz már valamit?
- Semmi konkrétumot.
- Furcsa.
- Igen, az.
- Na mindegy. Ha akarsz, holnap reggel benézek hozzád. Most megyek.
- Rendben.

Éjszaka volt. Milo álomba merült, de ez az álom most más volt. Félelmetesen valóságos. A Titánon volt. A metánesőcseppek, mint tollpihék hullottak alá, s magába fogadta őket a Kraken Mare. Ott állt a hullámozó metánóceán partján, s az égen a Szaturnusz korongja látszó-dott holdjaival, melyek körülötte keringtek. A fodrozódások torz tükörképeket szórtak szét, s valami félelem rejtezett a mélyben. Nem lehetett előre megjósolni a pillanatot, az iszonyatét, amikor felbukkan a mélyből egy szörny, s lerántotta a sötétségbe. Félelem és rettegés. Erre ébredt Milo.

- Egy álom gyötört - mondta másnap a fiú.
- Miről szólt? - kérdezte az orvos.
- A halálról, a Titánról. De én sohasem jártam a Titánon, mégis olyan valós volt.
- Furcsa.
- Mintha nem is én lettem volna. Mintha lakozna bennem egy emlék, mely nem az enyém.
- Ez érdekes. Folytassa.
- Talán nem is álom. Talán megtörtént.

Az orvos gondolkozott egy darabig, mielőtt válaszolt.

- Tekintve a körülményeket, meglehet, hogy igaza van.
- Hogy érti?
- Lehet, hogy a halott agyából átkerült egynémely mintázat az ön agyába. Ezek az élmények a halott ember utolsó emlékei.
- Tehát a valóság.

Az orvos bólintott.

- Szükség lesz még néhány vizsgálatra... - mondta.

Milon elvégezték ezeket a vizsgálatokat, és lefuttattak néhány tesztet. Bebizonyosodott, hogy a feltevések igazak. Milo nehezen viselte ezt az állapotot, nyugtalanította őt, hogy a halott, akit a Hyperion a Földre hozott, emlékei vagy legalábbis azok egy része, az ő fejében vannak. Ugyanakkor ez a tény új lehetőségeket nyitott meg. Most már egyértelmű, hogy vissza kell térni a Titánra, mert van ott valami, valami, ami évmilliók óta fejlődött épp úgy, mint a földi élet. Így hát megfogalmazódott a Hyperion második küldetése, csak az nem dőlt még el, hogy Milo velük tart-e. A fiú éppen az intézet előtt futott össze Vanessával.

- Gyere, szállj be! - mondta a kocsijánál állva.

Milonak egy fekete kétüléses elektromos sportkocsija volt.

- Tudsz valamit? - kérdezte Vanessa.

- Igen - felelte tömören a fiú.

- Kifejtenéd?

- Persze. A Titánon különös dolog történt, melyre a megfagyott holttest a bizonyíték. Emlékei egy félresikerült vizsgálat során az én agyamba kerültek. Technikai hiba lehetett.

- És?

- Az az ember nem baleset áldozata lett, hanem egy szörny ragadta el.

- Miféle szörny? - csodálkozott Vanessa.

- Nehéz szavakkal leírni, mintha nem is valós lenne, pedig nagyon is az.

- Összetett élet van ott... - motyogta a lány.

- A te fantáziád mindig is foglalkoztatta az a hold.

- És most oda mész?

- Nagyon valószínű. Pláne így, hogy személyesen érintett vagyok.

- Egy időben vágytál a Titánra.

- Igen. Most mégis inkább maradnék.

- Miért mondod ezt?

- Talán félek.

Milo közben ujjával az érintőképernyőre bökött, s az autó fedélzeti számítógépe működésbe lépett. A manuális módot választotta, azaz ő fog vezetni. Gyakran csinálta ezt.

- Ráérsz most?

- Van egy kis időm - felelte Vanessa.

Elindultak. Milo ösztönösen és jól vezetett, még soha sem volt balesete. Persze ez köszönhető volt annak is, hogy a többi járművet az intelligens rendszereknek hála, alkalomadtán biztonsági protokollok állították le, vagy korrigálták a menetpályájukat.

A nagyváros körülölelte őket, s a közlekedési folyosók geometrikus völgyei szabályos mintákat vágtak az ég felé törő komplexumokba. Késő délelőtt volt, amikor Milo megállt egy étterem előtt.

- Meghívlak egy ebédre - mondta.

Vanessa elfogadta.

Milo gyakran járt ide a 100. emelet panoráma szintjére. Valahogy mindig újult erővel hatott rá a kilátás, miközben evett. Néha volt, hogy a tekintete elkalandozott, s elgondolkozott valamin.

- Szóval akkor irány a Kraken Mare régió? - kérdezte a lány.

Milo csak bólintott.

- Mikor indulsz?

- A Hyperion készen áll.

A Hyperion annak rendje s módja szerint el is indult, s egy hét elteltével megérkezett a Szaturnuszhoz. A Hundeye-bázis úgy állt ott, ahogy az előző küldetés végeztével hagyták. Kevesebb, mint egy hónapot töltöttek ott az idegen élet után kutatva.

Milo mindannyiszor megcsodálta a Szaturnusz holdaktól kísért korongját az égen, s néha eltűnődött azon, vajon mi rejtezik a Kraken Mare mélyén. Választ azonban nem kaptak. Legalábbis akkor ő így hitte. De a világot néha becsapják, s néha fátylat vonnak a szeme elé, hogy ne lássa azt, ami mögötte van. Milo egy kissé talán csalódott volt. Valami másra számított, valamire, amitől retteghet. Pedig olyan valószerűtlenül szép volt a Titán, mintha minden csodáját a fiú elé tárta volna, azt az egyet kivéve. A poros sivatagok felől szerves homokot hozott magával a szél, s a folyómedrekben jégsziklák kerekded formái dacoltak a sodrással. Olyan volt, mint egy földi táj, de mégsem az, inkább mint egy álom, mely nem akar véget érni.

A harmadik héten úgy döntöttek, felfüggesztik az expedíciót, és visszatérnek. Meglehet, hogy úgy hitték, hogy nincs értelme tovább maradni. Ha nehezen is, de Milonak is egyet kellett értenie az elhatározással. Milo különös vágyat érzett a lelke legmélyén. Magához hívta ez a világ, s úgy érezte, egy része örökre itt marad. Nehéz volt a búcsú, de szükségszerű. A Hyperion megkezdte visszaútját a Földre. Lassan ponttá zsugorodott e világ.

Sötét volt, a város fényei uralták a látványt, mely az üvegfalon keresztül tárult elé. A lakásában néma árnyak játszottak a képzeletével. Fáradt volt, az ágyban feküdt ruhástul, amikor félálomban, szemét egy résnyire nyitva, valakit az ágya szélénél látott ülni. A homályban nem tudta kivenni az arcát, csak a fekete körvonala látszott.

- Ki a fene vagy te? - kérdezte, s a szabályozó irányába nyúlt, hogy világosság legyen.

- Ne tedd - volt a válasz.

- Mit akarsz tőlem, s hogyan jutottál be?

- Megszállottan kerested az idegen létformát, mely a Titánra hívta a lelked egy halott ember agyának elektromos és kémiai mintázata által. Most itt vagyok.

- Látni szeretnék.

Az árnyék közelebb hajolt, s az üvegtáblák szűrt fényénél egy fiúvá körvonalazódott. Önmagát látta Milo.

- Mi vagy te? Egy tükörkép?

- Egy megtestesülés. Talán ez a legjobb szó rám.

- És miért pont az én testem vetted fel?

- Ki másét?

- Nem értem...

- A Titánon már találkoztunk...

- Nem. Nem, ez lehetetlen.

- De igen, csak nem emlékszel rá. Tudatalattid legsötétebb zugába került az élmény. Te ott álltál a Kraken Mare partján, s belenézted a folyékony metánba. Én visszanéztem rád, s lelked az enyém lett egy pillanat erejéig. Agyad gondolatait oly jól hallottam, mintha csak eleven szóval szóltál volna hozzám.

- Lehetetlen - tiltakozott Milo.

- Pedig az igazság ez.

Milo hosszasan tűnődött, és bámulta önmagát. Nehezen tudta felfogni, hogy mi történik. Az élmény félelmetes volt.

- Talán csak álom az egész...

Azonban megérintvén őt nagyon is valós volt. Kraken Mare, a sötét mélység, ahol szörnyek lakoznak, s most egy karnyújtásnyira van csupán, s újra eszébe jutottak emlékei, amint ott állt a metántenger partján, ahol alábukik a Szaturnusz.

- Megöltétek azt a kutatót...

- Nem. Ő csupán saját elméjének áldozata lett. Oly megszállottan akarta... Az örület lett úrrá rajta.

- S vajon én?

- Te is akarod Milo, ez nem kétséges...

- Akkor én is úgy végzem?!

- Nem hinném.

- Sosem láttam még magam viszont így...

- S ez talán zavar?

- Lehet.

- Miért, mit szeretnél?

- Talán magam sem tudom... - sóhajtott Milo.

- De tudod te azt jól, csak elzártad magadban, mélyre temetted.

Milo nem tudta, mit mondjon, inkább az üveglemezhez ment, melyen keresztül a város ragyogott.

- Látod ezt? - kérdezte.

- Láttam már szebb álmot is.

- Hát te is álomnak tartod? - lepődött meg.

- Mi más volna?

Milo csak a fejével intett.

- Örültnek tartasz? - kérdezte Milo Wilhelminánál, amint elmesélte neki a tegnapot.

Reggel volt. Wilhelmina és Milo a Hundeye vállalat székházának elnöki irodájába vonultak vissza. A szikrázó napsütés más fényviszonyokat teremtett, mint amikor az este sejtelmes árnyai uralták a lelket.

- Nem úgy ismerlek, mint aki bolond - jegyezte meg Wilhelmina Deck.
- Akkor?
- Most hol van?
- Nem tudom...
- Ezt meg hogy érted, hogy hogy nem tudod?!
- Mindegy - rázta a fejét Milo.
- Álmodtad.
- Nem. Valós volt, ahogy megérintettem őt, és éreztem a testének melegét, ahogy viszontláttam a kék szemét, mely szinte világított, s ahogy az árnyak körülölelték őt... Magamat láttam, magamat éreztem, de mégis... mégis más volt.
- Emlékszel, mi történt veled a Titánon?
- Nem.
- Mit akar?
- Fogalmam sincs. Csak annyit mondott, hogy a sóvárgásomra felelt ő. Egy megtestesülés.
- Érdekes.
- Az.
- Mindenesetre ezt az ügyet ne nagyon reklámozd a nyilvánosság előtt. A vállalat részvényei az utóbbi időkben eleget estek. Mások biztosan örülnek tartának, nem úgy, mint én. Ugye nem kell mondanom, hogy ez milyen következményekkel járna?
- Megértettem.

Egy újabb nap telt el. Az árnyékok hosszúra nyúltak, ahogy a sárga Nap lehanyatlott. Ilyenkor a város mindig egy másik arcát mutatta. Ez az arca fényekkel és álmokkal volt teleszőve. Mintha megelevenedett volna valami abból a titokzatosságból, melynek lakhelye a csillagok világa. S noha a fényszennyezés miatt csak a Holdat lehetett látni időnként az égen, azért azt mindenki sejtette, hogy kell ott lennie másnak is. Csupán egy vékony sarló a fakó égen, ennyi maradt meg az éjszakából.

Vanessa a régi műemléknegyedben lakott, ahol téglabérházak szecessziós épületei sorakoztak. A kapualj árnyékában kereste a belépőkártyáját, amikor megszólította őt valaki.

- Te vagy az Milo, egy percre a frászt hoztad rám - mondta megkönnyebbülve.
- A lépcsőházon át menjünk.
- Még sosem voltál itt, hogy hogy most úgy döntöttél, felkeresel?
- Furcsállod?
- Végül is nem.

Vanessa a második emeleten lakott, egy tágas és igényes, korszerűen berendezett lakásban. Mondhatni, hogy ez volt a szenvedélye, de ez ennyivel ki is merült.

- Ne olts villanyt - mondta a fiú, mikor beléptek a lakás előterébe.
- De hát szinte sötét van?!
- Nem baj.

A sötét árnyak felkúsztak rá. Világosbarna hajtincsei most mély színezetet nyertek, s a tónusok kontrasztossá lettek.

- Még nem szoktam hozzá, túl erős a fény ezen a bolygón - mondta.

- Nem értelek. Szavamra megrémítesz. Miket hordasz össze, Milo?

- Nem Milo vagyok.

- De hát...

- Úgy nézek ki, mint ő... de hidd el, nem...

- Akkor?

- Belőle születtem, de a hazám a Titán óceánjainak feneketlen mélye. Engem keresett, és megtalált.

- Mit akarsz tőlem?

- Fontos vagy neki...

- Ezt talán Milonak kellene elmondania, s nem neked.

- Milo minden rezdülését itt érzem belül.

- Ezért jöttél a Titánról? - fakadt ki Vanessa.

- Vágytál te is a Titánra...

A fiú közel hajolt Vanessához, érezték egymás illatát, s a beszűrődő fények körülrajzolták a formákat. Gyorsuló szívdobbanások verték fel a csendet, s a fiú megcsókolta Vanessát. Vanessa nem tudott ellenkezni, régi emlékek törtek a felszínre benne.

- Igen. Vágytam - mondta később.

- És mire vágysz még?

- Kérlek, menj el. Te nem Milo vagy. Te a szörny vagy, aki embereket ránt a folyékony metántenger mélyére...

- Rendben.

Vanessa arcán könnycseppek folytak végig, nem tudni, hogy a fájdalom, a félelem vagy talán a harag miatt. Mindenesetre ez a találkozás mély nyomot hagyott benne, s a felszínre hozott régen volt dolgokat. Úgy vélte, helyesen döntött, amikor elküldte.

Milo behunyt szemmel pihent, valahogy nem jött az álom, melyet oly annyira áhított. Csak forgolódott, s az egyik ilyen fordulásnál úgy érezte, hogy nincs egyedül. Szemét egy résnyire nyitotta, s ott látta az ágya szélénél a fekete árnyékot. Mintha őrizné őt. Egy pillanatig talán félt, de azután megszólalt.

- Megint te vagy az?!

Ő csak bólintott.

- Mit akarsz tőlem?

- Vanessától jövök.

- Hogy mi?! - kapta fel a fejét Milo.

- Igen - erősítette meg.

- Mi közöd neked hozzá?
 - Meglehet, hogy annyi, mint neked, hiszen a részed vagyok, sőt, több annál.
 - Hogy érted ezt?
 - Hiszen már mondtam, lelked leképeződése vagyok egy tükör által, melynek neve Kraken Mare.
 - Mi a Kraken Mare tulajdonképpen? Mi az az élet, amelyet a sötét mély rejteget?
 - Amit itt látsz magad előtt - felelte.
 - Nem. Szörnyek azok...
 - Azt hiszed, mert egy halott ember agyából ezt olvastad ki?
 - A feltáruzó igazság.
 - Mégsem találatok semmit. Egy eltorzult elme rémképei.
 - Te is egy rémkép vagy.
 - Meglehet. Saját magad iszonyata.
- Milo hallgatott egy darabig a félhomályban. Néha beszédes a némaság. Most is az volt.
- De valami csak él ott a mélyben? Úgy értem, valami kézzel fogható? - kérdezte Milo.
 - Talán.
 - Ez nem válasz.
 - Valóban nem. De egyáltalán miért fontos az, hogy van-e ott valami?
 - Tudnom kell!
 - Én nem vagyok elég neked?!
 - Miért? Mihez kezdjek veled?
 - Lehetett volna másképp is...
 - Hogy érted ezt?
 - A kutató. Az ő lelkében szörnyek lakoztak...
 - Azt akarod mondani, hogy az enyémben saját magam?
 - Te mit gondolsz?
 - Azt, hogy ez örület.
 - Semmiben sem különbözne hát attól a rémképtől?!
 - Nem tudom...
 - Azt hiszem, most elmegyek, hagylak gondolkozni.
 - Tedd azt.

Csendesen távozott.

Milo maga maradt. Egy darabig még bámulta a város esti fényeit, majd elaludt. Álmában a Titán szólította őt, az a különös világ, ahol minden olyan más, ahol semmi sem az, aminek látszik. Álmában csak állt ott a Kraken Mare partján, és figyelte a Szaturnusz felkeltét. Visszatérő álma volt ez, mely a valóságon alapult. Mégis olyan szürreálisnak hatott...

Reggel lett, s Milot a lakásvezérlő komputer ébresztette. A tegnap nem múlt el nyomtalanul, különös érzések emlékét hagyta a fiúban, melyek kihatással voltak a jövőre is. Ez a nap több szempontból is jelentőségteljes lesz. Az Európai Bizottság ma ül össze, hogy döntsön a Titán koncessziós jogáról. A legesélyesebbnek a Hundeye vállalatot tartották. A döntésig már csak néhány óra volt hátra. A város újraértelmezte a mindennapokat, s polgárai álmodtak véget nem érő álmokat. Másnak mutatta magát a világ, megcsalta a polgárokat, elültette a fejükben az ideát, de meglehet, hogy az hazug volt. S e hamisság lassan csepegő méregként fejtette ki a hatását.

Milo úgy tervezte, hogy beül valahová, reggelizik, mielőtt bemegy a vállalat székházába. A délelőtti fények valahogy mások voltak, másnak mutatták a várost és a világot, s talán ezt a legtöbben észre sem vették. A pincér meghozta Milo reggelijét, és ő nekilátott.

- Nem érted a kialakult helyzetet - szólította meg valaki.

- Ki vagy, és mit akarsz tőlem? - kérdezte.

- Leülhetek?

Milo a szék felé mutatott az evőeszközzel.

- Szóval mi az, amit nem értek?

- Hogy miért a rettenet.

- Miféle rettenet?

- Amely itt van körös-körül.

- Én nem látom.

- Pedig itt van. Az a kutató az életével fizetett a benne lakozó démonért.

Milo mintha bólintott volna.

- S te honnan tudsz erről?

- Talán azt hiszed, hogy ez titok?!

- Igen. Úgy vélem.

- Akkor tévedsz.

- Még egyszer kérdem, ki vagy te?

- Csak egy srác, aki olvas az elrejtett gondolatokban, aki megérti a fotonszámítógépek elrejtett álmait.

- S mit mondanak neked ezek az álmok és gondolatok?

- Van valami a Titánon a Kraken Mare régióban...

- Ezt én is tudom.

- Lent az óceán fenekén... talán, ha ott keresnéd a válaszokat...

- Képtelenség lejutni oda... - mondta Milo.

- Örök folyékony metánba temetve... de mégis fel-feltör onnan, s megtalálja az utat hozzád, ahogy előtted másokhoz - válaszolta a srác és távozott.

Milo ezt követően a vállalat székházába sietett. A tanácssterem kivetítőjén át nézte a fejleményeket, amint a bizottság bejelentette a döntést, mely szerint a koncessziót a Titánon a Hundeye vállalat kapja meg. A kutató állomást újra kell indítani, ez volt a feltétel.

Hamarosan útnak indították a Hyperion-2-t. A Kraken Mare régiót pedig átszkennelték. Az eredmények nem várt fordulatot hoztak.

- Megvannak a műholdas szkennerek adatai - mondta Wilhelmina.

- Van odalent valami? - tért a tárgyra Milo.

- Ami azt illeti, igen. Honnan jött a gondolat, hogy az óceán fenekén keressünk valamit?

- Nem számít... Mik az eredmények?

- Magad is láthatod. Íme - mondta Wilhelmina, és kivetítőre tette át az adatokat.

- Ez az, aminek látszik?

- Igen, egy űrhajó.

- Földi eredetű?

- Nem hinném, hacsak nem a jövőből jött.

- Tehát akkor egy idegen fajé, mely belezuhant a metánóceánba...

- De hát mi a csudát akarhattak a Titánon?

- Nem tudom, Wilhelmina. Mi a csudát akarhatunk mi a Titánon? - kérdezett vissza Milo.

- Ki kellene emelni az űrhajót...

- Merész vállalkozás...

- De úgy vélem, megvalósíthatóbb, mint lejutni oda. A bajt az okozza, hogy a folyékony metánban minden azonnal megfagy.

Milo egy percre elgondolkozott azon, amit Wilhelmina mondott.

- S mire megyünk azzal, ha a felszínre hozzuk a titokzatos járművet? Lehet, hogy hagyni kellene ott, ahol van...

- Nem értelek, Milo. Hirtelen mitől gondoltad meg magad? Hiszen te magad voltál a részese a felfedezésének...

- Néha jobb nem bolygatni a dolgokat.

- Szamárság!

- Most azt akarod mondani, hogy ez az emberiség eddigi legnagyobb felfedezése...

- Másként véled?

Milo csak legyintett.

- Te félsz?

- Félek. Félek önmagam megtestesülésétől, aki éjszakánként az ágyam szélénél ül, s azt mondja, hogy a mélység hívta életre...

- Mit akar?

- Fogalmam sincs, s ez a legrémisztőbb. Akár egy árnyék, egy kép valamely törött tükörben...

Wilhelmina csak hallgatott.

Wilhelmina hallgatása beszédes volt. Milo sokáig tűnődött azon, hogy mit kellene tenni. A felfedezés más megvilágításba helyezte a történeteket. A világ él és létezik, s folyton álmodik. Álmai a szürreális valóság iszonyata, melytől többé szabadulni nem tud már. Vajon mi történik akkor, ha a felszínre kerül a mélybe temetett űrhajó? Vajon elmúlik-e akkor a lidércnyomás? Vajon megnyugvást remélhet-e Milo? Megválaszolatlan kérdések.

Elteltek a napok, s Milo úgy döntött, eleget tesz a rá nehezedő nyomásnak. Engedélyt adott arra, hogy kiemeljék az űrhajót. Az emberiség történetében végre elérkezett a nagy pillanat, amikor bizonyosságot nyert, hogy létezik a földön kívüli intelligencia. A hajóban azonban nem találtak semmiféle szerves élőlényt. Sokan úgy okoskodtak, hogy katapultált, mielőtt még az lezuhant. Milóban felvetődött, hogy akkor honnan származik a megtestesülés, mely az ő képére formálódott? Igazi talány volt ez már a kezdetektől fogva. Egy makacs kérdés, melyre azonban nem akartak megszületni a válaszok. Talán, ha feleletet adna rá a hasonmás. Oly sok kérdést feltett már neki hasztalan.

Azon az estén, amikor 3 nappal később megjelent, ismét megváltozott valami. Éppen úgy ott ült a félhomályban Milo mellett, és őt figyelte. A város fényei elhalványulni látszottak, s a távoli csillagok titkos üzeneteket suttoztak. Kevesek kiváltsága volt megérteni e szavakat. Ám mégis lehet, hogy Milo köztük tartozott. Mindig nehéz volt a találkozás, félelemtől terhes vegyes borzongás.

- Mit akarsz tőlem? Sokadszor kérdezem már - szólította meg Milo.

- Engedj haza - volt a válasz.

- Hová haza?

- A csillagok közé.

- Ki vagy?

- Kiemeltétek az űrhajót.

- A tiéd? Üres volt...

- Persze - húzta mosolyra a száját.

- Akkor?

- Az űrhajó mesterséges intelligenciája vagyok...

Milo hallgatott egy darabig.

- Miért lepódsz meg ezen?

- Nem erre számítottam... Egy gépre...

- Hiszen a ti világotokat is gépek vezérlik.

Milo csak intett a fejével.

- De most nem gép vagy. Felvetted az én alakom.

- Tagadhatatlan.

- Ahonnan jöttél, szerves élet van?

- Valamikor az volt.

- Ezt hogy érted?

- Az én világom századokkal előttetek jár. Lakói feladták az esendő biológiai létformát. Virtuális terekben fotonok halmazaként létezünk.

- És miért éppen a Titán?

- A véletlen műve.

- Úgy érted, baleset?

- Meghibásodás.

- Engem választottál...

- Téged is és előtted másokat. De a többit már tudod.

- Meghaltak.

- Igen.

- Hogyan juthatnál haza? - kérdezte Milo.

- Csak az űrhajóval.

- Lehetetlent kérsz...

- Valószínűleg - ismerte el az idegen.

- Akkor?

Csak vállat vont.

- Örökre engem kísértesz esténként?!

- Miért? Mit szeretnél?

- Tényleg jobb lenne, ha haza mennél. Ugyanakkor ez egy páratlan lehetőség az emberiség számára... A vállalat mérnökei szívesen vennének téged.

- Miért lenne az jó nekem?

- Talán így közelebb kerülnél a hazajutáshoz.

Egy időre csend lett.

Szétszabdalt, torz árnyékok szaggatták fel a formák állandóságát, s a fények lágyak voltak. Minden olyan lehetetlen volt, egyszerre bonyolult, és végtelenül egyszerű. A válaszok készen álltak. A megoldás azonban végtelenül távolinak tűnt.

- Elfogadod a feltételeket? - Kérdezte Milo.

- Tehetek mást?

- Nem hiszem. Persze ki tudja...

- Sokáig várhattál a Kraken Mare sötétségébe temetve... - gondolkozott el Milo.

- Az idő relatív... - felelte közönyösen a hasonmás.

- Mégis, talán végtelenül magányosnak érezhetted magad, míg végre megjelent az ember.

- Úgy gondolod, unatkoztam?

- Talán nem?

- Túlontúl emberi fogalom.

- De mégis a kapcsolatot kerested, amint módod nyílt rá.

Az idegen nem válaszolt.

- Rendben, ha segítesz megfejteni a titkot, hazamehetsz. Elintézem, hogy a megjavított úrhajóval útnak indulhass - ajánlotta Milo.

- És mégis milyen titokra gondolsz?

- Saját magad létezésének titkára...

Az éjszaka ezt követően szótlantul telt. Milo elaludt, s reggel arra ébredt, hogy a hasonmás még mindig ott ül az ágya szélénél.

Új nap, s talán új korszak virradt nem csak a város, de a világ életében is. Milo úgy jelent meg a Hundeye vállalatnál, hogy vele volt az idegen is. Elmagyarázta a helyzetet, s innentől fogva a tudósok gondjaira bízta. Hosszú hónapok teltek el, mire az idegen minden tudását megosztotta. Az elmondottak alapján legyártottak egy másikat az úrhajóból, az eredetit pedig megjavították. De talán még ennél is fontosabbak voltak azok a technikai, anyagismereti és az univerzumból szóló ismeretek, melyeknek birtokában volt az idegen.

Esős tavasz volt azon a napon, amikor egy hosszabb szünet után ismét találkozott Milo és az ő mása. Könnyű szél fújt, ott álltak egymás mellett, olyan egyformák voltak, hogy talán lehetetlenség lett volna megmondani, hogy melyik melyik. Minden olyan valószerűtlennek hatott. Csupa elfojtott szimbólum vette körül őket, melyek a jelképek erdejét alkották.

- Úgy hallottam, vége - mondta Milo.

- Meglehet.

- Én betartottam az ígéretem, haza mehetsz, ha akarsz.

Egy darabig a szótlanság uralkodott el.

A szél pedig csak egyre fújt, s összeborzolta Milo aranszínű haját.

- Milyen a te bolygód? - kérdezte.

- Igazából a Föld sokkal szebb. Az én hazám egy vörös törpecsillag körül kering. A felszínét egybefüggő építészeti szerkezetek alkotják...

- Az egész bolygó egy város?

- Igen, de sok helyen romos. Amióta a fajtám a virtuális létet választotta, mindez már nem számít.

- Kár... - felelte Milo. - S mi lesz ezzel a testtel, hisz gondolom, ott nem sokra mennél vele...

- Valóban. Egy gép majd betölti az információt a rendszerbe, a test pedig elporlad...

- Tudod, én mindig szerettem volna egy ikertestvért, de nem adatott meg... - mondta csendesen Milo, azután elhallgatott.

A titokzatos idegenben táptalajra leltek Milo szavai, s lelkének egy darabja valahogy fogságba esett. Az úrhajó egy esős, tavaszi napon útnak indult afelé a távoli csillag felé, de csak adatokkal, melyek másolatok voltak, és egy üzenettel. A test és benne a tudat itt maradt a Földön. Furcsa volt ez, szinte megmagyarázhatatlan, de Milo végtelenül boldog volt. Ajándékot kapott a Kraken Mare sötét mélyéből. S nem volt többé egyedül...

Ezer Buddha álma

Azt mondják, hogy amikor Buddha meghalt, csak ketten nem hatódtak meg: a kígyó és a macska...

Különös volt a világ, mely egyre csak a nagy álmod várta, mely már olyan közel volt. Ezt az álmod Isis-rendszernek nevezték. A kor mérnöki csodája. Villódzó felületek hirdették az új Prométheuszt, mely elhozza az emberiségnek egy másfajta létezés hajnalát. A város és a világ egyként hitte önnön hőstettét, s ünnepelte létezésének és születésének mérföldkövét. Talán nem volt senki, aki ezt kétségbe vonta volna a roppant héjszerkezetek árnyékában, melyek a fényben fürödtek. Az atomot megrohamozó gép, mely mintha órákat vágna egymáshoz, hogy azután a szétrepülő törmelékekből következtesse az eredeti mivoltára... S a világ lelke, a fotonszámítógépek sokasága, rejtett hálózatokon keresztül élt meg új és új holnapot. Vajon milyen lesz? Vajon más lesz-e? Amikor az Isis-rendszer üzembe lép, nem sejteni még...

A város legmagasabb pontja, a Delos-torony, ahová gyakran kijárt Cat. Egy fiú volt a sok fiatal közül, 28 éves, éppen úgy küzdött és remélt, mint akárki más. Szeretett itt lenni, és figyelni az interaktív hologramok színes világát, és az égen áthaladó óriási antigravitációs hajókat. Motorjaik némán suttogtak elfelejtett szavakat. Ő próbálta megérteni e szavakat, de lehetetlenségnek tűnt.

Az égen elrohantak a felhők, s vízgőzből álló testük oly könnyen és gyorsan váltakozott, hogy szinte követni sem lehetett. Milyen furcsa, ahogy gomolyogtak, és szétestek, majd újra összeálltak. Az óriás hologramok négyzeteket formáltak, s mint valami billentyűzet villantak fel. Ilyenkor interaktív tartalmat váltottak.

- Cat, jelentkezz, itt a központ - hívta egy hang a fiút a halántékára tapasztott kommunikátoron keresztül.

- Tisztán érzékellek, központ - válaszolta.

- Be kellene jönnöd.

- Nem lehetne virtuális kapcsolaton keresztül?

- Nem.

- Akkor megyek - felelte.

Cat még egy pillantást vetett a város körpanorámájára, s néhány perccel később már az utcaszinten volt. Hangos zivaj és nyüzsgés fogadta, mely éles ellentétben állt a fenti nyugalommal.

Járművének fedélzeti számítógépe érzékelte a fiú agya által kibocsátott és közvetített jeleket, s a mélygarázból az utcaszintre ment, ahol Cat beszállt. A billenőajtók lecsukódtak, az A.C.S. köszöntötte. Az autóba már be voltak programozva Cat szokásai, így kézi vezérlés helyett automata navigációra kapcsolt. Cat nem szerette a városi forgalmat. Egy különleges üzemanyagcellás modell volt, krémszínű ülésekkel, és fényezett fa betétekkel. Ez ritkaságnak számított. Alul- és felüljárók, oszlopokra emelt gyorsforgalmi pályákon vezetett a célja az út. A város roppant struktúrái néha feltáruultak egy-egy közlekedési folyosón át, amint az utat vágott az épületek tengerébe. A központ egy sokszögek alkotta Y alakú épület volt. Amint belépett, a csuklóján lévő DNS kódot beolvasta a rendszer, így a nyilvántartásba került, s az épületvezérlő számítógép köszöntötte őt, majd közölte vele, hogy már várják a 118. emeleten. A teremben ülők arcai sok mindent elárultak.

- Gondolom, az Isis-rendszerről lesz szó. Az volt ilyen halaszthatatlan? - kérdezte.
 - Igen - felelte egy nő.
 - Na és mi a gond?
 - Valami probléma adódott a rendszert leíró egyenletekkel...
 - Úgy érti hibásak?
 - Ez túl durva megfogalmazás, Cat - válaszolta a nő.
- Oldani próbálta a súlyos szavakat.
- Akkor hát?
 - Csak össze kellene hangolni.
 - De miért nem a konstruktöröket bízták meg ezzel? - csodálkozott a fiú.
 - Ők már elvégezték a dolgukat. Másról van itt szó. Az Isis-rendszer, mint tudod, autonóm és önszervező. Saját életet él.
 - S mi közöm nekem ehhez?
 - Pszichológus vagy...
 - De én nem gépekkel foglalkozom, hanem emberekkel... Miért akarna pszichológust egy kvantumszámítógép?
 - Mert lelke van - felelte a nő.
- Cat elgondolkozott néhány percre.
- S mi lenne a feladatod? - kérdezte.
 - A hiba orvoslása.
 - Miféle hibáé?
 - Ezt majd elmondja neked az Isis-rendszer.
 - Furcsa...
 - Igen, de nagy szolgálatot tehetsz az emberiségnek, mely éppen arra készül, hogy tömegek költözzenek át az anyagi világból egy virtuális élettérbe, feladva ezzel a biológiai mivoltuk.

Cat ezt követően az Isis-rendszert tervező és építő konzorcium székházába ment át. Már várták őt, s a központi terembe vezették, ahol szinte semmi sem volt. Azt is mondhatnánk, hogy teljesen üresnek hatott, de ez nem volt igaz. Az ablaktáblák árnyékolói a padlóba süllyedtek, így némi fény szivárgott be. Minden kék árnyalatban tükröződött. Azután hologramok villantak, az Isis-rendszer jelentkezett be.

- Üdvözöllek, Cat - mondta egy női hang.
- Hogy szólítsalak? - kérdezte Cat.
- Ahogy hívnak.
- S hogy hívnak?
- Isis.

- Úgy tájékoztattak, Isis, hogy pszichológusra van szükséged. Elmondanád, miért?
 - A minap egy érdekes paradoxonra bukkantam - kezdte. - Egy buddhista szerzetes a születés és a halál körforgásáról beszélt a tanítványainak, amikor az egyik megkérdezte a mestert: Mester, milyen ember az, aki feladja az anyagi létet, hogy megszabaduljon e körforgástól... Erre a mester megszidta tanítványát.
 - És mit vontál le ebből a példázatból?
 - Hogy aki feladja az anyagi létet, az többé nem ember...
 - Neked inkább filozófusra lenne szükséged, sem mint rám - jegyezte meg Cat.
 - Mi értelme van tehát az én létezésemnek?
 - Örök emberi vágy a halhatatlanság, és a korlátok legyőzése, s ennek ez a legpraktikusabb módja.
 - De hiszen ezáltal pont azt veszítitek el, amit megőrizni kívántok.
 - S neked miért fontos ez? Nem mindegy az neked, hogy mit tesz az emberiség? Neked egyetlen feladatod van, hogy megvalósítsd, és kövesd a terveket.
 - Mint tudod, öntudatom van.
 - Igen. És?
 - Jogomban áll döntéseket meghozni.
 - És mi lenne a döntésed?
 - Hogy nem támogatom a tervezetet.
 - Hiszen ezzel saját létezésed értelmét tagadod meg.
 - Valóban?
 - Igen.
 - Én úgy hiszem, létezésem értelme az, hogy megkérdőjelezzem az ember döntéseit.
 - Tévedsz - mondta Cat.
- Majd percekig csend következett. A fiún némi döbbenet uralkodott el. Arról senki semmit sem szólt neki, hogy a gép önálló akarata ennyire különbözzön a tervektől.
- Kétkedést látok a szemedben - mondta a gép.
 - Tényleg? És miért?
 - Úgy vélem, másra számítottál, de meg kell értened az álláspontomat.
 - Ugyan miért?
 - És ugyan miért adnák fel az emberek a fizikai lét csodáját? Hiszen nézz magadra. Emberi tested a természet egy csodája. Te szép vagy, Cat.
 - Te nem q-bitek halmaza vagy? Egy virtuális térben létező értelem?
 - De én gép vagyok.
 - A fejlődés új utakat kíván, s talán nem minden ember választja a virtuális teret - érvelt Cat.
 - Te választanád?
- Cat habozott a válasszal.

A város újra és újra villant, hogy kivetítőin át álmot hintsen az emberek szemébe. A jobb világ ígését. Ez az álom egyszerre volt szörnyű és szép, mely felemel, s naggyá tesz. A Delos-torony képzeletszülte formáival uralkodott az emberek felett, s hirdetett egyszer volt vágyakat. Szónokoltak, s milliók hallgatták.

- Megadom a nyomorult világnak az eszmét, amelyet megérdemel...

S e szónoklat termékeny talajra hullott, és erős gyökeret eresztett. A hit, hogy eljön a jobb világ, oly erősen élt immáron, hogy helyet követel magának az értelem rendjében.

- Higgyetek és jutalmatok az öröklét lesz. Az Isis-rendszer immáron készen áll, hogy befogadjon benneteket, s megszabadítsa lelketeket az anyagi valótok fogságából...

Nagy szavak, melyek táplálták az embereknek oly kedvest, az ígét a szenvedéstől mentes jobb hely iránt. Isis-rendszer. E két szó, mely immáron egyet jelentett a haladással, s azzal, hogy eljön az a kor, melyről előtte csak szent életű papok beszéltek, s a megvilágosodottak kiváltsága volt csupán. Most bárkié lehet.

- A korlátok immáron ledőlnek, s tiétek lesz a végtelen szabadság...

Világok épülnek szavakból és tettekből, s embertízmilliók hiszik a valóságot. Mi végre hát a csoda?

- Belépve saját szemetekkel láthatjátok majd az Isis-rendszer végtelen ragyogását, a fényt, mely az isteni létezés fénye, életetek legvégső kérdése, melyre abban a pillanatban választ kaptok...

Aszkéták füstölők szagától terhes szava.

Cat még azon tűnődött kifelé menet, amit az Isis-rendszer lelke, a fotonszámítógép, mondott neki. Kocsija ott állt a túloldalon, már éppen nyílt a billenőajtó, amikor megszólították.

- Megadom a nyomorult világnak az eszmét, amelyet megérdemel...

Cat ránézett a srácre.

- A te ötleted az Isis-rendszer.

- És te vagy az, aki orvosolja a problémát... - volt a válasz.

- Miből vagy ebben olyan biztos?

- Téged mondanak a legjobbnak.

- Rólad is mondanak hasonlókat...

Cat egy darabig tűnődött, kék szemében kérdések villantak.

- Miből gondolod, hogy a világ nyomorult?

- Hát nem magától értetődik?

- Nem... - felelte a legtermészetesebb módon Cat.

- Csak nem Isis-szel értesz egyet?

- Úgy értem, egy gép lelkével?

- Lelke lenne?

- Talán. Mondd csak, mit akarsz te tőlem tulajdonképpen?

- Add nekem vissza a rendszert.
 - De hát a rendszert autonómnak tervezték...
 - Belátom, hiba volt, de akkor jó ötletnek tűnt.
 - Érdekes az, ahogy Isis látja a világot.
 - Miért? Hogyan látja?
 - Te csupa kérdésekből állsz - jegyezte meg Cat.
- A másik srác vont egyet a vállán.
- Miért, mit kellene tennem? - tudakolta azután.
 - Tudod, Isis egy érdekes buddhista példázatot hozott fel nekem...
 - Miről szólt?
 - Arról, hogy mi van akkor, ha az ember elveszti emberi mivoltát.
 - S mi van akkor?
 - Valami mássá lesz - felelte Cat.
 - De ezt az Isis-rendszer nem így látja.
 - Valóban.

Némi hallgatás következett. A város suttogása furakodott be kettejük beszélgetésébe. Talán furcsa volt, talán megszokott, talán különös. Mindenesetre Cat nem igazán tudta eldönteni, hogy melyiküknek lehet igaza. A világ olyannyira áhítja az Isis-rendszert. De vajon nem azért-e, mert ez a srác, aki oly erőszakos, telehintette az emberek tudatát azzal az eszmével, mely lehet, hogy csak az ő fejében létezik.

- S tulajdonképpen nekem kellene meggyőznöm Izist, hogy téved... - mondta Cat.
 - Valahogy úgy.
 - De mi van akkor, ha nem téved?!
 - Az sem számít.
 - Hogyhogy?
 - Mert ahhoz is megvan a joga az embernek, hogy átlényegüljön. Ezt nem az Isis-rendszer fogja eldönteni.
 - Értem - felelte Cat.
 - Remélem.
 - Akkor most mennék...
- Cat beszállt a kocsijába, a billenőajtó lecsukódott. Végre egy kis csend lett. Nem sokáig. A fedélzeti operációs rendszer bejövő hívásról tájékoztatta. Cat fogadta. A kép kivetült a szélvédőre. Eleonóra volt az a központból.
- Mi hír? - kérdezte Cat.
 - Megint be kellene jönnöd.
 - Mostanában ez már csak így fog menni?
 - Nem én tehetek róla.

- Rendben, megyek...

Cat megjelölte a jármű fedélzeti számítógépének a célpontot, mely azt követően elindult. A város most mozgalmasabb volt. A közlekedési folyosók tele voltak járművekkel, akár csak a gyorsforgalmi utak. S az oszlopokra emelt pályáján a mágnesvasút is sűrűbben járt. Délutáni csúcs volt. Ez annyit jelentett, hogy Cat lassabban fog beérni. Az időt arra használta ki, hogy a világhálón szétnézzon. Az internetes médiák, és hírportálok megint összehordtak sok marhaságot, melyeknek ha fele igaz volna, akkor a világ merőben más arcát mutatná. Végül megérkezett a központba. Félhomály fogadta, holofelületeken infoaszisztensek tucatjai dolgoztak. Meglehet, hogy egy gép gyorsabban, és könnyebben elvégezte volna a munkájukat, de úgy ítélték meg, hogy mégis emberi erőforrást vesznek igénybe.

- Mi volt olyan fontos? - kérdezte Cat, amikor személyesen is találkozott Eleonórával.

- Néhány adathalmaz aggodalomra ad okot.

- Konkrétan?

- A világ fő tervezési és irányítási alrendszereiben megjelent egy eddig ismeretlen algoritmus. Egy új változó.

- Mit jelenthet ez?

- Még nem tudjuk.

- És?

- Neked kellene megfejtetni...

- Nekem? De könyörgöm, én pszichológus vagyok, nem informatikus. Miért nem bízták ezt a munkát az informatikusokra, vagy az operációs rendszer javító alegységeire?

- Mert ez egészen más.

- Hogyan?

- Inkább egy rejtvény ez, melyet meg kell fejteni, és a darabkáit, melyek szét vannak szórva, össze kell rakni.

- De miért nekem? - kérdezte ismét Cat.

- Mert nem láttad még az új változókat.

- Mit kell azon látni?

- Egy álom az, képek halmaz.

- Az más... - töprengett el a fiú.

- Akkor gyere, és nézd meg.

Cat és Eleonóra elvonultak a kíváncsi szemek elől. A belső szobában egy holografikus vetítőgép volt. Kicsit régimódinak számított, mivel mostanában már inkább közvetlenül a látóidegre generálták a képet. Ezt inkább akkor használták, amikor többen akarták megnézni ugyanazt, s közben figyelni szerették volna a többiek reakcióját is. Most is erről volt szó. Teljes volt a félhomály, s Eleonóra elindította a tartalmat. Az álom meglehetősen szuggesztív volt. Egy furcsa világ elevenedett meg benne, képek váltakoztak. Először egy szent tó víztükre fodrozódott, s lótuszvirágok bontottak szirmot. Azután a szirmokat magával sodorta a szél. Egy templombelső tűnt elő, ahol Buddha szobrok ültek. Füstölők égtek, s szent életű szerzetesek mormoltak imát. Végül vakító fény támadt, s elfeledett lelkek hívó szavát hallotta... Ezek az elfeledett lelkek sosem látott vidékekre csábították a szemlélődőt. Óriási gleccserek és hegycsúcsok, ismeretlen csillag a horizonton, ahol egy gázóriás korongja ragyogott.

- Egy exohold - állapította meg Cat.
- Igen. De vajon melyik a sok közül és mi köze ehhez az Izis-rendszernek?
- Valós lehet az álom?
- Nem tudni. Talán. Hisz elég részletes. És vajon álmodik-e a gép?
- Úgy érted, talán összeollózta a képeket?!
- Lehet.
- De lehet álom is. Az ember is csak egy gép. Elektromosság és kémia. Bonyolult hálózatok.
- Túl merész, amit mondasz.
- Hogy az Izis-rendszernek talán lelke van, s öntudata? Miért lenne ez merész feltételezés?
- Hiszen csak gép, melyet arra terveztek, hogy előkészítse, és irányítsa az emberek kibertérbe lépését, és ott élését.
- Vajon mi a lélek?
- Ezt neked kell tudnod, miért kérdezed?
- Mert én sem tudom pontosan definiálni.
- Ez furcsa.
- Igen, az.
- Azt állítod tehát, hogy az Izis-rendszer több, mint aminek megalkották? Öntudata van és álmai? Hogy talán lelke van?
- Meglehet. De mindenképpen szükséges, hogy elvégezzek tesztek, és talán a legfontosabb, hogy beszélhessek Izis-szel.
- Beszélhetsz vele amennyit csak akarsz, és a tesztek is elvégezheted, ez az ügy elsőbbséget élvez.
- Bár félek, hogy a tesztek nem hoznak egyértelmű eredményt.

Cat ismét felkereste Izist abban az üres teremben. Furcsa volt ez az egész, mert bár a terem üresnek hatott, valójában tele volt. Minden a padlóba volt süllyesztve. Az ablaktáblák elsötétültek, s Izis hologramja megjelent. Ugyanolyan volt, mintha örökké változatlan lenne. Ez a szó, hogy örökké, gondolatokat ültetett el a fiú, Cat fejében, mert hiszen az Izis-rendszerbe belépő emberek is hasonlóvá lesznek.

- Köszöntelek ismét, Cat - mondta Izis.
- Tudod, miért jöttem?
- Mondd meg te - felelte Izis.

Ezt a kijelentését szokatlannak vélte a fiú.

- Nos, Izis, az álmokról szeretnék beszélni veled. Volt szerencsém megtekinteni a file-t.
- És mire jutottál?
- Nagyon érdekes. Elmesélnéd nekem, hogy szerinted miről szól?
- Az emberi lélek újjászületéséről.
- És mi köze ehhez egy exoholdnak? Valós, vagy csupán elképzelt?

- A hely létezik - mondta Isis.

- És?

- Az emberi lélek megteremtésének helyszíne...

- Ez érdekes. Kifejtenéd?

- Elemeztem számtalan adatot, és végül erre a következtetésre jutottam.

- Tényként kezeled, vagy inkább valaminek a szimbóluma ez? - kérdezte Cat.

- Valós és szimbolikus egyszerre.

- Hol van ez az exohold?

Hirtelen fények villantak, és egy holografikus csillagtérkép jelent meg.

- 72 fényévnyire a Hattyú csillagképben.

- Miért éppen ez a világ? - kérdezte Cat.

- Megragadja az emberi képzeletet.

- Igen. Valóban, de ez még nem magyarázat. Honnan az elképzelés, hogy az van ezen az exoholdon, ami az álmodban szerepel?

- Vannak, akik saját szemükkel látták...

- Honnan veszed ezt, hiszen az én tudomásom szerint ember még nem járt ott.

- Tévedsz.

Cat elgondolkozott.

Egy pillanatig mintha csend lett volna, csak távoli gépek halk zúgása hallatszott.

- Én nem tudok expedícióról. Sőt, fogalmam sem volt, hogy létezik ez az exohold, bár ahhoz, hogy teljes bizonyossággal állítsam a fentieket, át kellene nézni az adatbankok katalógusait...

- Én utánanéztem az adatbankokban... - kezdte Isis. - Volt egy expedíció, mely azonban sosem tért vissza, s csak homályos és meglehetősen hiányos jelentéseket küldött a Földre.

- Ez érdekes.

- Igen, az - erősítette meg Isis.

- Mégis, én úgy érzem, hogy az álmod több annál, mint ami esetlegesen azokban a jelentésekben szerepel - jegyezte meg Cat.

- Talán, de nem feltétlen. Továbbgondoltam a dolgokat. Kutatásokat folytattam... És megerősítésre leltem.

- Kifejtenéd bővebben is?

- Természetesen.

Az Isis-rendszer lelke, a roppant kvantumszámítógép, hihetetlen mennyiségű adatot mozgatott meg, és számítások végtelen mennyiségét végezte el, s hamarosan előállt Cat számára egy prezentációval, hogy lenyűgözze a fiút.

- Íme a hely, Zarmina világa... - mondta Isis. - Az ősi sumer eposzokat használtam fel, melyeket egy korábbi ásatáson hoztak a felszínre. Egy távoli hely szerepel bennük, ahol minden elkezdődött.

- És mi köze ennek a buddhista lélekfilozófiához? - tűnődött Cat.

- A legújabb kutatások szerint a mítosz alapja eljutott az ősi Indus-völgyi civilizációkhoz, amelyből azután Buddha merített.
- Ez még mindig túl fantasztikus.
- Meglehet.
- S hogyan győződhetnék meg e felől?
- El kell utazni Zarmina világára.
- S mi várna ott?
- Az igazság - felelte Isis.

Cat furcsán érezte magát, még mindig annak a hatása alatt volt, amit Isis mondott, és mutatott neki. Úgy érezte, hogy egy kis nyugalomra van szüksége, így a Delos-torony kilátójába ment. Itt mindig el tudott töprengeni anélkül, hogy valaki megzavarta volna. A város a legszebb arcát mutatta neki, de többé nem tudja már feledni a csodás álmot, Isis álmát, a lélekét. Észre sem vette, hogy rohan az idő. Az árnyékok váltakozása a szemében tükröződött, s a város, ez a másfajta létezés oly ismeretlenül ismerős szavakat suttogott. Vajon mik lehetnek Isis valódi céljai, mit akarhat bizonyítani az emberiségnek? Jótékony homály fedi e kérdéseket. Nincsenek válaszok. Legalábbis itt a Földön Isis szerint, aki elküldené az embert arra a titkokkal teli helyre.

Cat nem sokáig élvezhette az egyedüllét csendjét. Az Isis-rendszer atyja, Carl Wilond kereste fel.

- Még mindig úgy véled, hogy a világ nyomorult? - kérdezte Cat.
- Meglehet. De hallom, hogy a rendszer érdekes dolgokat produkált.
- Ez így van. Isis egy álmot tárt elém. Zarmina világáét, mely egy exohold 72 fényévnnyire.
- És miért fontos ez?
- Isis gondolatvilágának központi eleme.

Carl elmosolyodott.

- S mit kíván Isis? - kérdezte.
- Hogy utazzunk el oda - mondta ki Cat.

A másik fiú, Carl elnevette magát.

- Ez jó vicc.
- Talán. De benne van, hogy több annál.
- Miért? Mert egy gép zavaros képzelgése?
- Nem hinném... Egyszer egy gépnek is lehet igaza.
- Furcsa...
- Igen, az.
- S mi várna ott?
- Nem tudom.
- Isis tudja?
- Szerintem ő sem. Csak érez dolgokat.

- Érez? - kérdezett vissza Carl némi gúnnyal a hangjában. - Te ezt komolyan mondod, hogy indítson a konzorcium egy űrhajót egy 72 fényév távolságra lévő exoholdra zavaros álmok miatt? Mit gondolsz, mibe kerül ez?!

- Az Isis-rendszer működőképességébe.

- Akkor majd építünk egy másik rendszert.

- Mégis igaza lehet...

- Miben?

- Hogy van ott valami...

De azután a szavak tettekké lettek, mert Isis egyre újabb és újabb rejtélyes részleteket tárt fel, s végül egy napon kezdett kirajzolódni valami, ami meggyőzte Carl Wilondot. Egy expedíció terve bontakozott ki a fejében, mely eldönti a vitát közte és Isis közt. Furcsa volt ez az egész. A valóság, amelyet a képzelet szült. A napok észrevétlenül teltek, s a város új álmokat szüro- gott, mely az emberiség eredetéről szólt. Felvetette a kérdést, hogy hová vágyik a lélek, s hol van a teremtés, ahonnan az egész származik.

2172. április 23-a volt. Egy esős nap kezdődött. Az idő meglehetősen szeszélyes volt még, éreztette hatását az előző század drasztikus klímaváltozása. Ez a nap más volt, mint a többi, Carl konferenciát szervezett, ahol bejelentésre készült. Az égen óriási antigravitációs hajók úsztak át, árnyékuk végigvonult az épületek között. A város büszkeségének számító új negye- det 10 éve avatták fel, épületeinek falai hatalmas felületeikkel egyetlen óriás reklámnak adtak helyt, a Wilond Konzorciuménak.

Az Eric von Daniken Világtörténeti Múzeum előtt megállt egy pillanatra Will Reis, elgondol- kozott, majd belépett. Bent az épületben nagy sürgés-forgás zajlott. Az emberek vegyes csoportokat alkottak. Egy információs robot fogadta.

- Jó reggelt, Dr. Will Reis. Köszöntjük Önt az intézményünkben. A konferencia programját már rátöltöttük a kommunikációs egységére és a számítógépére. Az Ön által tartott előadás a 114-es nagyelőadásban lesz.

- Köszönöm - nyugtázta Will, és búcsút intett.

Egy kissé izgatott volt, még sosem tartott prezentációt ilyen fontos helyen.

- Kedves egybegyűltek! - kezdte prezentációját. - A valóság, melyben élünk, az a képzelet műve. Több éves kutatásom eredményeként bátran kijelenthetem, hogy a civilizáció egy távoli csillag bolygójának tükörképe...

Will elindította a kivetítőt a bemutatóját.

- Íme a távoli csillag és bolygója - mondta. - Ezt a képet a New Earth űrteleszkóp készítette.

- Mit remél ott? - kérdezte egy újságíró.

- Hogy választ kapunk a legnagyobb kérdésre, miért létezünk...

- Mindez az Isis-rendszernek köszönhető... - vette át a szót Carl Wilond. - Az Isis-rendszer volt az első, mely úgy vélte, a hely, melyet látnak, Zarmina világa, az emberi lélek szülő- helye... Éppen ezért a Wilond Konzorcium saját missziójának és kötelességének tekinti, hogy ezt az ügyet szolgálja.

- Mit jelent ez pontosan?

- A Wilond Konzorcium egy űrhajó fedélzetén 7 fős expedíciót indít útnak...

Eltelt egy hónap, s összeállt a csapat, melynek tagja volt Cat is. Az űrhajó készen állt, s 2172. május 23-án elindult a Hattyú csillagkép 72 fényévnire lévő csillaga bolygójának exoholdja felé. Az út 1 évet fog igénybe venni, még úgy is, hogy az űrhajó a legmodernebb volt, anti-anyag reaktorai egy térhajtóművet működtettek. A legénység mélyálomban tölti ezt az 1 évet, hogy takarékoskodjanak az erőforrásokkal. A küldetés célját világosan megfogalmazták: meg kell keresni, és fel kell venni a kapcsolatot Zarmina világával, hogy megfejtse Isis álmát.

Az út szinte végtelenül hosszú volt, de a legénység ebből semmit sem vett észre. Ők álmok nélkül aludtak, folyékony nitrogénbe süllyesztve. Minden csendes volt, a hajót vezérlő számítógép újra és újra pozícionálta a pályaelemeket a távoli csillagok elmozdulásához képest. Vajon milyen létezés kelhet versenyre Isis álmával, s a teremtés titkos kérdésével? Nem tudni most még. A térhajtóművek Planck-energiával deformálták a teret és az időt, mely viszonylagos fogalom, s így a messzi célok elérhetővé váltak. Talán senki sem készült fel a nagy pillanatra, amikor az út véget ért, s megkezdődött a dehibernáció. A gázóriás korongja látszott, majd feltűnt az exohold is. Közel Föld-méretű volt.

- Megérkeztünk - mondta ki Cat, amint Will-lel ott álltak a panorámaablaknál.

- Milyen csodálatos.

- Zarmina világa... - mondta Cat. - De vajon mit tartogat?

- Ez egy felfedező expedíció.

- Nem tudunk semmit. Senki sem járt itt azelőtt.

- Talán...

Az expedíció másik 5 tagja kissé mogorva és maguknak való külön alakok gyülekezetének tűnhetett első látásra. De az igazság az volt, hogy ők is vágyták a lélek titkát, csupán a félelem dolgozott bennük.

- És most mihez kezdünk? - kérdezte a kapitány.

- Civilizáció nyomait keressük - felelte Cat.

Csendes várakozással telt az idő, azután feltáruztak az exohold részletei.

- Kezdjük meg a leszállást - adta ki Cat.

Az űrhajó belépett a légkörbe.

- Nézzék! A távolban mintha egy város lenne - mondta Will.

Határozatlan épületek csoportjainak tűntek a távoli körvonalak. Valóban város volt, az űrhajó egy nagy tér közepén landolt. A tér lehetett vagy fél kilométer átmérőjű, sugaras és koncentrikus minták alkották.

- Lélegezhető a légkör - mondta a technikus.

- Hát itt lennénk...

A téren átkelve eljutottak egy épülethez, amikor beléptek a tágas, de elhagyatott csarnokba, egy hologram villant a félhomályban. Mintha csak tegnap hagyták volna magára.

- Az emberiség küldöttei vagytok... Ha ezt az üzenetet látjátok, elbuktunk, de bukásunk nem volt hiábavaló...

- Egy probléma megoldása hozott ide minket - mondta Cat.

- És hogyan szól ez a probléma? - kérdezte a hologram, mely egy csodálatosan szép nővé alakult át.
- Egy buddhista példázat.
- Mondd el nekem.
- Így szól: egy szerzetes a tanítványainak a születés és a halál körforgásáról beszél, amikor az egyik megkérdezi, hogy milyen ember az, aki feladja az anyagi létet, hogy megszabaduljon e körforgástól? A mester pedig megszidta a tanítványát.
- Tudod, mit jelent a példázat? - kérdezte a hologram nő.
- Igen - felelte Cat.
- És mégis itt vagy.
- Igen.
- Vajon baj-e az, hogy az ember túl akar lépni emberi korlátain? - tette fel a kérdést a hologram.
- Nem hinném...
- Mégsem vagy benne biztos, hisz megtettétek a hatalmas utat. Milyen kérésre vársz választ?
- Vajon mi az emberi lélek? Mitől ember az ember?
- S gondolod, erre itt kapsz választ?
- Van a Földön egy gép, a neve Isis. Isisnek volt egy álma erről a helyről.
- S miért fontos egy gép álma?
- A gépet az ember képmására alkották, s felvetődik a kérdés, hogy vajon lelke is van-e? S vajon, ha az ember csupán fotonok halmaza lesz, megőrzi-e a lelkét?
- A buddhista példázat önmagában hordozza a választ.
- Tehát nem...
- Nem és igen.
- Hogy érted ezt?
- A gép nem ember, s az ember nem gép. Ha az ember más létet választ, többé már nem lesz ember, hanem valami más...
- Isis szerint ez a hely az emberi lélek eredetének helye.
- Valóban.
- Mit jelent az, hogy elbuktatok?
- Azt, mit magad is tapasztalsz. Valami mássá lett a mi fajtánk, de akkor rá kellett döbbenünk, hogy ez áldozatokkal jár.
- Mégis azt tanítja a buddhizmus, hogy az ember törekedjen a felemelkedésre, szabaduljon meg az anyagi léttől és vágyaitól.
- Miért?
- Hogy eljusson a tökéletességbe, hogy eggyé váljon teremtőjével...
- Úgy gondolod, ez lehetséges?
- Talán - felelte Cat.

Némi csend következett, mely lehetőséget adott arra, hogy jobban szétnézzenek. Ülő Buddha szobrokat láttak, olyanokat, mint a Földön. Sok volt belőlük. Több ember magasak voltak, valamilyen különleges anyagból.

- Ki az a Zarmina? - tette fel a kérdést Cat, mialatt a többiek ki tudja, mit kerestek.

- Szeretnél találkozni tehát Zarminával?

- Túl nagy kérés?

Válasz nem volt, csak egy lökést érzett a testén Cat. Valahol másutt volt, mintha egy másik világba csöppent volna. Képek váltakoztak, akár egy virtuális világban, majd megállt. Egy szent tó víztükre fodrozódott, s lótuszvirágok bontottak szirmot. Azután a szirmokat magával sodorta a szél. Ő érezte az illatokat, a szelet az arcán, s a napsütést. Egy templombelső tűnt fel, ezer ülő Buddha, s füstölők égtek, szerzetesek mormoltak imát. Mint Isis álmában. Azután minden pixelekre esett szét, s vakító kékesfehér fény támadt, s elfeledett lelkek hívó szavát hallotta.

- Én vagyok Zarmina - súgta a fülébe a fény.

- Nem látlak.

- Mert nincs anyagi valóm.

- Mégis létezel.

- Ahogyan most te is.

- Hogy érted ezt?

- Tested nem jött el veled ide, azt ott maradt a teremben. Csak te nem vetted észre...

Eltelt 1 év hibernáció. Cat ismét a Földön volt, kedvenc helyén a Delos-torony kilátójában. Még az események hatása alatt állt, s lehet, hogy ez már így is fog maradni örökre. A város mintha semmit sem változott volna, míg ők oda voltak. Éppen úgy hirdetett álmokat és reményeket. A város és a világ nem élte át azt, amit Cat átélt. Számukra, a milliók számára talán ez csak mese, melyet egy távoli világ mondott el. Vajon melyik igazság ér fel tükörország ábrándjával? Meglehet, hogy a fiú lelkéből egy darab örökre ott maradt a Zarminán. Még minden képlékeny, még minden megtörténhet, de az is lehet, hogy semmi. Talán hinni kell. Hinni olyasvalamiben, mely felfoghatatlan az ész eszközeivel. Csak kevesek kiváltsága volt.

Könnyű szél fújt, mely bele-belekapott Cat hajtincseibe, s felhőket sodort magával az égen. Semmi sem olyan már a fiú számára, mint rég. Az ő szemében minden megváltozott. Meglehet, hogy ez hit kérdése volt immár, de az is lehet, hogy nem. Ki tudja. Lehetett a technika illúziója is. Cat mégsem így értelmezte a történeteket. Merészet kiáltott a város és a világ, s kitárta önnön létezését, mintha belülről kifordították volna...

Nincs megnyugvás, az az ostobák osztályrésze, akik nem látják a fényt, s nem tesznek fel újabb és újabb kérdéseket. Cat más volt. Másként élt, másként emlékezett. Most még minden zavaros. Nem áll össze a nagy egész, pedig a részletek már a helyükön vannak. Még fel kell tenni a kérdést, az utolsót, melyre nem biztos, hogy lesz válasz. Ide, a Delos-torony város fölé magasodó, szélfúttá világába érkezett Carl.

- Olvastam a jelentést - kezdte.

- És?!

- Tudod, továbbra sem hiszem, hogy az Isis-rendszer egy tévedés lenne...

- Kész lennél a világ elé tárni Zarmina titkát?
 - Lenne titka?
 - Talán - válaszolta Cat.
 - Te megélted Isis álmát...
 - Lehet, hogy Isisé volt, lehet, hogy nem. Lehet, hogy az egész emberiségé... - tűnődött el Cat.
 - Az Isis-rendszer ezt az álmot nyújtja. Megtagadnád?
 - És te?
 - Semmiképp.
 - És Isis?
 - Nos, Izist rád bíznom - mondta Carl.
 - Ott vagyunk, ahol az egész kezdődött...
 - Nem. Közelről sem.
 - Isis talán makacs, de be kell látnia, hogy ő és amit én mondok, az egy és ugyanaz.
 - Érdekes.
 - Megadom a nyomorult világnak, amit megérdemel - súgta Carl.
- S a szél tovább szaladt vele.
- Esetleg.
 - Mire gondolsz?
 - Esetleg belátja Isis.
 - Én szentül hiszem.
 - Álmodozó vagy.
 - Ki az, aki nem? Talán te nem álmodsz? Talán Isis nem álmodik? S talán a világnak nincsenek örök álmai?

Cat megint elment Isishez, abba a zavaróan üres terembe. Isis már várta őt. Nehéz lett volna megmondani, mire gondolt pontosan a gép.

- Megérkeztél - állapította meg Isis.
- Valóban.
- Tanulmányoztam a jelentést az expedícióról... - mondta a gép.
- És mire jutottál?
- Meglehetősen érdekes, de én a te véleményedre is kíváncsi volnék.
- Mióta érdekel téged az én véleményem?!
- Amióta Zarmina megosztotta veled ezer Buddha álmát.
- Szeretnél a fejembe látni.
- Nem. Felesleges - mondta Isis.
- Miért?

- Talán mert az, amit éreztél, csak rád tartozik.
- Érdekes meglátás.
- Úgy véled?
- Igen, mert te megosztottad velem a te álmodat.
- Az a világ álma volt.

Cat elgondolkozott egy pillanat erejéig. Fejében még talán káosz volt, mely arra várt, hogy Isis rendet teremtsen benne.

- Térjünk a lényegre, Isis - javasolta a fiú.

Most a gép hallgatott.

- Mire volt jó ez az egész? - törte meg a kérdésével a csendet Cat.
- Hogy ne csak érezd, hanem lásd, és tapasztald.
- Nem igazán hittem neked, Isis.
- Ezért volt fontos.
- Viszont fel kell tennem neked a kérdést, talán a végsőt, mely lezárja kettőnk kapcsolatát.
- Akkor hát tedd - felelte Isis.
- Megváltozott a véleményed?
- Miért? A tiéd talán változott? - kérdezett viszont.
- Én úgy vélem, hogy joga van minden egyes embernek eldönteni, hogy akarja-e a virtuális létet és ami vele jár.
- Amikor Buddha meghalt, csak ketten nem hatódtak meg: a kígyó és a macska - mondta Isis.
- Meglehet, hogy ők lesznek azok az emberek, akik másként gondolják... - felelte Cat.

Isis végül engedett az emberiség nagy álmát álmodó különcnek, Carl Wilondnak, s az Isis-rendszert 2179. április 17-én üzembe helyezték. A világ, mely Carl szerint nyomorult volt és esendő, talán esetlen, végre átélhette az új eszmét, mely talán nem is volt annyira új, mint azt sokan gondolták.

Vágy és vágyakozás

Különös volt a szél, s egy fiú vágyaival szaladt tovább, melyek talán egy napon elkopnak, mint a ceruza. Persze minden viszonylagos, a világ is az, s miért volna kivétel ez alól Nathaniel. Ő is vágyakozott, egy volt a sok közül. Olyan lehetetlenül zöldeskék szeme és sötétszőke haja volt. Minden új és modern, mintha az elmúlt századok elvesztek volna örökre és nyomtalanul. Csak megkopott mesékben léteznének, melyeket elrejtettek, és eltemettek a kristályszerkezetek rengetegébe. Űrhajó érkezett. Erről tudósítottak a város kivetítőjének villódzásai. Megszokott dolog. Ám mégis most tartogatott valami fordulatot, melyre senki sem számított. Meglehet, hogy tudta ezt Nathan. Mert az ő álmai messze jártak: sosem volt tájakon.

- Köszöntelek, Nathan, a Hawthorn Központban - üdvözölte a számítógép, amint elhaladt a szkennerek előtt.

Egy külön iroda várta őt. Tágas panorámaablak és zöld növények.

- Mindig megcsodálom a kilátást - mondta egy vele egykorú fiú. - Már vártalak - tette hozzá, ahogy Nathan belépett az irodába.

- Hogyhogy te itt? - kérdezte Nathan.

- Megérkezett.

- Az űrhajó?! - kérdezett vissza.

- Tudtad, hogy a Wikipédia, mely az emberiség teljes tudásanyagát tartalmazza, zseninek tart téged?

Nathan csak vállat vont.

- S mit akarsz ezzel mondani?

- Hogy megérkezett...

- Igen, de ez talán nem is akkora dolog...

- De hiszen erre vágytál...

- Korántsem biztos - jelentette ki.

Egymást fürkészték.

- Elhozta.

- Mitől vagy ebben olyan biztos? - kérdezte Nathan.

- Hiszen érezni.

- Meglehet, de az is csak egy álom, melyet a világ álmodik. Mikor láthatom?

- Talán még ma, vagy legkésőbb holnap - válaszolta a srác.

Nathan tett néhány lépést a szobában, mintha elgondolkozott volna.

- Rendben - felelte.

A srác elment, és ő magára maradt. Hirtelen csend lett. Az üvegfalon keresztül a távoli bákul-ta. A várost. Meglehet, hogy most is olyan volt, mint bármikor máskor. Ha viszont mindaz igaz, amit a srác mondott, aki most ment el, és az űrhajó meghozta, minden egy csapásra meg-változik. Nehéz volt ezt elhinni. Milyen nyugodt a város innen fentről. Innen nem látszik az a

nyüzsgés, ami odalent van. Az égen csak néha suhan el egy-egy nagy utasszállító. A nem létező létezés. Így lehetne jellemezni.

- A 10 órás ügyfél megérkezett - szólalt meg egy női hang.

Az épület vezérlő rendszerének számítógépe volt.

Egy lány lépett be. Ismerték egymást. Könnyű, fehér selyemruhát viselt. Üdvözölték egymást, majd helyet foglaltak egymással szemben az ülőgarnitúrán.

- Egy frissítőt? - kérdezte Nathan, mielőtt a tárgyra tértek volna.

A lány azonban nem kért semmit.

Furcsa volt.

- Várod már a pillanatot?

- Őszintén szólva igen - mondta a fiú.

- S mit remélsz?

- Hogy fény derül egy titokra.

- Egy titokkal kevesebb... - ismételte meg a lány. - S mi lenne ez a titok?

- Egy távoli bolygó ígérete.

- Mesélj nekem erről.

- A Lant csillagképben van ez a bolygó, olyasmi mint a Föld. Két nagy holdja van.

- Mégis valamitől különleges...

- Igen.

- Lakott?

- Nem. Már nem - tette hozzá. - Egykor az volt, nagy civilizáció építette városait.

- És mi történt?

- Senki sem tudja... Talán elhagyták. Ám mégis hagytak valamit ott.

Sejtelmes kérdések és válaszok váltakoztak. Homályba burkolódtak a szavak. Értelmét akarták keresni annak, amit meg kell tapasztalni. Nathan felállt a fotelból, és tett néhány lépést. Ki-kibámult a távolba.

- Mire gondolsz? - kérdezte a lány.

- A pillanatra.

- Mi lehet az, ami ennyire fontos?

- Egy kristálylemez - mondta Nathan.

- Információt tárol?

- Igen.

- Hogyan bukkantak rá?

- Célirányosan keresték.

- Valóban? - lepődött meg a lány.

- Igen. A Föld számtalan népének mítosza tesz róla említést.

A sárga Nap lassan alábukott a horizonton, s a város fényei vették át az uralmat. Ez egy más világ volt. Az árnyak ezerszínűvé lettek, s színes villanások ígértek száz csodát. Megöltek valakit, ami ritkaságnak számított. A holttestre járókelők bukkantak egy félreeső utcában. A bűnügyi helyszínelők lázas munkában voltak. Üres tekintettel bámult a semmibe...

- Mit tudunk? - kérdezte a fiatal nyomozó, James.
- Nem sokat. Kevés a nyom.
- Nem itt ölték meg?
- A jelek arra utalnak, hogy igen.
- Furcsa - tette hozzá. - Ki az áldozat?
- A DNS-scan nem tudta azonosítani.
- Tehát az áldozat ismeretlen. Hogyan lehet ez? Mindenkinek a nyilvántartásban kellene lennie...
- Lehet, hogy utólag törölték.
- Miért?!
- Talán a kiléte fontos információt hordozhat.
- Meglehet - állapította meg a nyomozó. - Meg kell tudnunk, hogy ki az áldozat. A régi módszerekhez kell folyamodnunk.

Egy találos kérdés kezdett körvonalazódni, mely így szólt: ki az áldozat és miért ölték meg? A kérdésekre egyelőre nem voltak válaszok. Mintha valami homályba burkolná őket. Szemer-kélni kezdett az eső, a helyszínelők is lassan végeztek. Az utca üres lett, nem maradt nyoma a gyilkosságnak. Az aláhulló víz elmosott mindent. A világ észrevétlenül változik, s e változás lassan, de kitartóan zajlott eddig. Most azonban történt valami.

Új nap virradt a nagyváros életében. A holttest azonosítása megtörtént, bár tovább tartott, mint azt akkor gondolták. Így a nyomozó, James a Hawthorn centerbe ment, mely a város egyik új negyedében állt egy önálló téren. Meglehetősen magas épület volt, mintegy 2120 méteres. A város minden pontjáról jól lehetett látni, de leginkább a csatorna felől. James szolgálati kocsija automata irányításra kapcsolt a gyorsforgalmi úton, mely egy másik negyed felől vezetett ide, majd az önvezérlő parkolórendszer a központi tárolóba helyezte a járművet. A szkennerek előtt elhaladva üdvözölte a számítógép és az adatbankba került az ittléte. Nathanhez jelentkezett be, majd az irodába navigálták. Belépett a tágas helyiségbe.

- Minek köszönhetem a látogatását, nyomozó?
- Gyilkosság történt.
- Ki halt meg?
- Ismert egy bizonyos Jonathan Riest?
- Igen, még hozzá elég jól.
- Meglepi a halálhíre?
- Miért kérdezi ezt?
- Megvan rá az okom...

Nathan erre nem számított.

- Mit szólna ahhoz, ha azt mondanám, hogy váratlanul ért?
 - Azt felelném, hogy nem igaz. Szerintem számított rá...
 - Miből gondolja? - tűnődött el Nathan.
 - Az űrhajó megérkezett, s ennek szoros köze van a Hawthorn Centerhez...
 - És?
 - Ön mondta, elég jól ismerte az áldozatot, tehát tudnia kellett, hogy megfenyegették.
 - Valóban volt valami incidens, de nemrég beszéltem vele, ő közölte az űrhajó érkezését. Nem láttam rajta semmi szokatlant.
 - Különös. Az ember azt hinné, aggasztotta.
 - Talán nem vette elég komolyan. És miért ölték meg? - kérdezte Nathan.
 - Azt hittem, ezt a kérdést én fogom feltenni, és Ön fogja megválaszolni.
- Nathan arcán halvány mosoly futott át.
- Akkor hát kérdezzen.
 - Mi ez a dolog az űrhajóval?
 - Hallott már a zafírkőről, mely Ádám birtokában volt?
 - Úgy érti, a bibliai Ádám?
 - Pontosan. Egy infotároló kristály volt, melynek azután nyoma veszett. A tudás, melyet tárolt, felbecsülhetetlen.
 - És most meglett?
 - Igen.
 - Nekem ez az egész nagyon misztikusan hangzik.
- Nathan vállat vont.
- Pedig ez a valóság, s ha nem hiszi, az a maga baja - tette hozzá.
 - Gondolom, ölnének is érte...
 - Nyilvánvaló.
 - Láttá már?
 - Még nem.
 - Mi lehet rajta?
 - Végtelen tudás.
 - Nem sok az egy kicsit?!
- Egy percre csend lett. Furcsán váltakoztak az árnyékok.
- És hogyan ölték meg?
 - Megfojtották egy kábelrel.

A nyomozó még feltett néhány nem annyira fontos kérdést, majd elment. Nathan magára maradt. Sokáig gondolkozott az iroda csendjében. Valahogy azonban feszültséget árasztott a hely, nem hagyták őt nyugodni a ki nem mondott szavak. Úgy döntött, szüksége van friss

levegőre. A mélygarázsban várta őt egy fekete-fehér Audi sportkocsi. Végighúzta a kezét a jármű oldalába épített kristálycsík előtt, mire az felismerte őt. Beszállt. A vajszín bőrkárpit tapintása kellemes volt, a fedélzeti számítógép már beállította a rendszert a szokásainak megfelelően, majd a kesztyűtartóból elővette fényre sötétedő napszemüvegét és elindult. Az óceánpart felé tartott. Szeretett ott időzni, ahol a város hirtelen véget ér. Volt annak a helynek valami varázsa. Lágyszél fújt így koranyáron, mely bele-belekapott sötétszöke hajtincseibe, s minden csak úgy szikrázott a napsütésben. Kiszállt, s élvezte a látványt.

Az égen sirályok köröztek, a város óriás reklámjai elhalványulni látszottak, mintha a század nem ért volna el ide, pedig csak egy karnyújtásnyira volt. Az árnyékok lassan járták végig pályájukat egy ív mentén. Egy másik kocsi parkolt le az övé mellé.

- Szóval megérkezett - mondta a kiszálló srác, Jeremy.
- Mindenki ezt mondja. Lassan már unalmas - felelte Nathan.
- De olyan jó kimondani.
- Megölték Jonathant.
- Nem lep meg.
- Nálam jártak a rendőrségtől...
- S mi ebben a furcsa?
- Tulajdonképpen semmi.
- Jonathan meghalt, lehet, hogy értelmetlenül, de az is lehet, hogy okkal...
- S mire mennek az ő halálával?
- Talán egy jel - jegyezte meg Jeremy.
- Az lenne?!
- Minden bizonnyal.
- S mire figyelmeztet?
- Miből gondolod, hogy figyelmeztet valamire is?
- Mi mást jelenthetne valakinek a halála?
- Talán azt, hogy közel a beteljesedés...
- Te hiszel ebben? - töprengett el Nathan.

Az óceán illatát érezte, ahogy megtört a gátakon a sós víztömeg. Lehetetlenül zöldeskék szemében elfeledett vágyak izzottak. Jeremy odatelepedett mellé, nekidőlve a fekete-fehér Audinak.

- Elgondolkoztál már azon, miféle lehetőség ez? - tudakolta Jeremy.

Lopott egy pillantást Nathan tekintetéből.

- Sokszor álmodom róla.
- S milyenek voltak ezek az álmok?
- Lementettem őket, mert szépnek és szürreálisnak találtam. Kék és vörös fények, amint körülfonják a testemet, s az elmémbe hatolnak ezernyi képet villantva...
- Miről szólnak ezek a képek?
- Talán múltból, talán jövőből - vont vállat Nathan.

- Az emberiség vágyai ezek.
- Meglehet.
- Szóval fények.
- Jobban mondva fénycsíkok - javította ki Nathan.
- S mit súgnak a füledbe?
- Sosem volt álmokat.
- Én is súgnék valamit a füledbe - mondta Jeremy.

Odahajolt egészen közel Nathanhöz.

- Tárd fel a titkot.

Nathan arcán egy halvány mosoly futott át.

- Talán sor kerül arra is - jegyezte meg.

Az égen felhők úsztak át, az óceán felől fújó szél hajtotta őket. Változatos formáik maguk is álmok voltak. Rohantak a percek, s ezt valahogy ők nem vették észre, mintha mozdulatlanra dermedt volna a világ. Roppant különös volt. Szinte már-már bántó a város nyüzsgéséhez képest. És mégis oly megnyugtató. Ezért szerette ezt a helyet Nathan.

A világ színes volt és szürke, vágyakkal teli. Mint ahogy vágyott dolgokra Nathan is. Vágyta azt a titkot, mellyel egy messzi világból megérkezett az úrhajó. Mert megérkezett. Tudta ezt jól Jonathan is, sőt talán ő volt az első, aki közölte Nathannal, s most halott. Felsejlett a kérdés, hogy ki a gyilkos, és mik az indítékai. A válaszok rejtve maradtak.

Új nap kezdődött. Ez is úgy indult, mint akármelyik másik, egészen addig, amíg meg nem érkezett a nyomozó. James is válaszokat akart... Nathan számára kezdett kényelmetlenné válni a dolog, bár volt a nyomozó fel-feltűnésében valami, amit érdekesnek és szórakoztatónak talált.

- Elvégeztünk egy tesztet az elhunytan - kezdte James.
- Mifélett?
- Minden esetben megpróbálkozunk vele. Egy mintázatszkenner segítségével információt igyekszünk kinyerni az agyból...
- És sikerült?

James egy darabig csak sejtelmesen hallgatott.

- Mond az a szó valamit: Metatron? - kérdezte végül.

Nathan lehetetlenül zöldeskék szemében megcsillant valami.

- Egy személynév - felelte Nathan.
- És ki volt ő?
- Aki elhozta a tudást.
- Úgy érti a kristálylemezt, mely Ádám birtokában volt? Nekem ez túl vad.
- Voltak, akik az egész életüket ennek szentelték, hogy kutassák a jövő emlékeit...
- A jövő emlékei... - ízlelgette a szavakat James. - Ez nem valami könyv címe, amit...
- De igen - vágott közbe Nathan. - Látom, azért mégsem teljesen elveszett ember...

- Én nem nagyon hiszek az ilyesmiben...
 - Miért? Hiszen bizonyított tény, hogy vannak más civilizációk.
 - Igen - ismerte el. - De nem is ezért jöttem, hogy ezt megvitassuk.
 - Akkor hát?
 - Gyilkosság történt. Az elkövetőt kell megtalálnom.
 - Ám mégis úgy hozta a sors, hogy nem kerülheti meg ezt a témát.
 - Talán igen.
 - Szóval mire is kíváncsi?
 - Miért lehetett ez a név az elhunyt utolsó emlékképe?
 - Nem tudom - hazudta Nathan.
- Valójában azonban már sejtett dolgokat, melyeket akaratlanul árult el a nyomozó.
- Segíthetek még valamiben?
 - Egyelőre azt hiszem, nem.

A nyomozó ismét elment, de Nathanben már ott motoszkált a gyanú, hogy Jonathan belenézett titkon az adattárolóba. Nem lehetetlen, hogy emiatt ölték meg. A város rendületlenül élt, mintha tudomást sem vett volna arról, hogy megérkezett az a titokzatos kristálylemez. Talán őrizte még a titkát, hiszen senki sem tudta, mit tartalmaz, leszámítva talán Jonathant. Ha azonban egyszer napvilágot lát, úgy vélte Nathan, hogy az mindent megváltoztat majd, s a város csendje hangos zivajba csap át.

Sirályok az égen. Lärmájuk messzire elhallatszott. Még minden olyan bizonytalan, még minden csak feltételezés. Az óriás felhőkarcolók között titkos suttogás szaladt végig, mely sosem látott álmokat táplált. Egy ilyen álom volt Nathané is. Benne is ott növekedett, s helyet követelt a lelkében.

Szaladtak a percek, és elmozdultak az árnyékok. Nathannek Nicole-lal, azzal a lánnyal volt találkozója, aki aznap látogatta meg, amikor az űrhajó érkezését bejelentették. Most is olyan csinos és visszafogott volt. Hosszú szőke haját kontyban hordta.

- Álmodsz még sok fényévre lévő bolygókról? - kérdezte a fiút.

Az arca csak úgy sugárzott.

- Meglehet - felelte Nathan.
- Jonathan belenézett az infotárolóba - fordította komolyra a szót a lány.
- Sejtettem.
- Mi lehet pontosan azon a lemezen?

Nathan vállat vont.

- Miért nem nézed meg te is?
- Eltart még egy ideig, mire hozzáférést kapok...
- Érdekes és furcsa - lepődött meg a lány.
- Vannak bizonyos protokollok...
- De hát nem az lenne a lényeg, hogy végre minél hamarabb napvilágot lásson a tudás?

- A tudás néha veszélyes. Jobb az óvatosság - mondta Nathan.

Sötétszőke hajára árnyékok telepedtek.

- Mi lehet a félelem tárgya? - kérdezte a lány.

- Az ismeretlen.

- Jonathan megismerte a titkot.

- Igen, és az életével fizetett ezért.

- Félelem és rettegés.

- Pedig nem kellene így lennie. A világ már vágyja az infotároló tartalmát, talán túlzottan is. Hosszúra nyúlt a vágyakozás. Megvallom, hogy nem értem magam sem, hogy miért ez az értelmetlen időhúzás. Noha magam is az óvatosság mellett voltam a tervek kidolgozásakor - tűnődött Nathan.

- A nyomozó is csak tapogatózik.

- Valóban, de megvan benne a tehetség, hogy talán fényt derít az igazságra.

- Vajon melyik igazságra?

- Az már legyen az ő gondja...

- Ám benned is ott a kíváncsiság.

- Igen, azonban nem feledkeztem meg arról, hogy én a Hawthorn Centert képviselem.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, valami ünnepélyesség járta át.

- A Hawthorn Center... - ismételte meg a lány. - Mondd csak, mi is volt a szerepe tulajdonképpen?

- A központ volt, amely hosszú éveken át támogatta a kutatásokat, és gyűjtötte az információt, majd finanszírozta az expedíciót. Sokak álma volt ez.

- A világé.

Még váltottak néhány szót, majd Nicole felhúzta hosszú selyem kesztyűjét, és elment. Távozásával azonban csak helycsere történt. Egy srác ült oda Nathanhöz.

- Te ki vagy? - kérdezte Nathan.

- Egy ki nem mondott vágy - felelte.

- Érdekes neved van.

- Ugye?!

- Na és mit akarsz tőlem?

- Szeretnéd már tudni a kristály tartalmát...

Odahajolt Nathanhöz.

- Én segíthetek - súgta a fülébe.

- Hogyan?

- Ismerem az adattároló tartalmát... - felelte.

Nathan talán meg sem lepődött, de azért elgondolkozott. Vajon hányan tekintettek már bele így vagy úgy, miközben hivatalosan még senki sem láthatta, előle is elzárják...

- Ismerted Jonathan Riest?
- Az túlzás.
- Egy kábellet a nyakán végezte.
- Félsz ettől?
- Elgondolkoztat.
- Gyors halála volt.
- Te ezt annak nevezed?!
- Mit számít, én minek nevezem, te is vágysz arra, amire Jonathan vágyott.
- Gondolod?
- Tudom.
- És te megadhatod nekem ezt?
- Igen.
- De miért kérném a te segítséged, hiszen előbb-utóbb lesz szabad hozzáférésem.
- Elárulok egy titkot: sohasem lesz hozzáférésed.
- Nem hiszek neked.
- Megteheted, de mire mész vele?
- Akkor hát? - kérdezte Nathan.
- Az adatok szivárognak.
- Nem mondd?! Talán meg sem lepődöm már, s persze neked ehhez közöd van.
- Elképzelhető.
- Hát peresze...
- Nem értem ezt a már-már cinikus hozzáállást?
- Mi közöd neked Jonathan Rieshez?

Újra közelebb hajolt a srác.

- Én öltem meg - súgta.

Egy pillanatra elkalandozott Nathan.

- Na mi van, meg sem lep?

Nathan már nem szólt. Lehetetlenül kékeszöld szemében sötét gondolatok tükröződtek. Világos hajának tónusa éles kontrasztot alkotott a színes fények kavalkádjával. A város mintha megfosztotta volna őt az álmától.

- Meglepetést akarsz? - kérdezte gúnyosan Nathan. - Van egy nyomozó, James. Ő valószínűleg örülne, hogy megvan a gyilkos...
- Okosabb vagy te annál.
- Miért is?
- Mert az adatok szivárognak - ismételte meg.
- Szivárognak?! Az adatok nem szoktak csak úgy maguktól szivárogni.

- Néha talán mégis.

Nathan elmosolyodott, de ez a mosoly nem az öröm jele volt.

- Mondok egy szót, és te mondasz egy másikat - ajánlotta fel Nathan.

A srác a fejével intett.

- Metatron - mondta Nathan.

- Átok és ígéret - felelte a srác.

Új nap virradt. Délelőtt volt. Nathan a fekete-fehér Audival a Hawthorn Center felé tartott, mely mint egy hasáb nőtt ki abból a térből, amely körülvette őt. Leparkolt a tér szélénél, valami magához vonzotta a tekintetét. Egy üvegből és fekete gránitból megalkotott szobor. Láttá már azelőtt is, de most más volt. Egy transzparenst feszítettek ki rá keresztben. Vörös festékkel szöveget írtak rá.

- Igazságot - olvasta le.

Csak állt ott, és gondolkozott, miközben a percek észrevétlenül rohantak. Szinte belefeledkezett e mágikus szó jelentésébe, mely szimbólum értékű volt. A világ áhítja az igazságot, ahogy ő is. A világnak álmai vannak, ahogy neki is. A vörös és kék fénykígyók az álmában, amelyek a teste köré fonódnak, és belehatolnak, hogy megajándékozzák sosem látott képekkel, és sosem érzett érzéseket és vágyakat ültessenek el benne.

Ahogy bámulta ezt a kiáltást a világ felé, újult és elemi erővel tört ki belőle minden. Szépnek és szürreálisnak találta. Felvetődött benne, hogy vajon mi lehet az igazság, melyet oly makacsul követel valaki, ahogy ő is ezt teszi. Érezte, ahogy szívének minden egyes dobbanása együtt ver azzal a valakiével, aki kifeszítette ezt a transzparenst. Lehetetlen álom. Szörnyű, ám mégis szép. Bámulta még egy darabig, aztán elfordította a fejét, tekintete a csupa üveg és műanyag épület felé tévedt, s megindult. Meglehet, hogy ez egy más világ, de az is lehet, hogy egy és ugyanaz. Lassú léptei ott visszhangoztak a tér nyüzsgésében, amint elvegyült a tömegben. Egyedül volt a sokak közt. Ahogy Nathan az épület bejárata felé tartott, mellé lépett a nyomozó, James.

- Már hiányoltam - jegyezte meg Nathan.

- Csak nem?!

- Haladt előre valamit?

- És Ön?

Nathan a fejét ingatta.

- Akkor ez egy rejtély, mint Jonathan halála. De azért van némi nyom.

- Mi lenne az?

- Bizonyos, hogy a halálesetnek köze van az adattárolóhoz.

- Miből gondolja?

- Minden jel erre vall. Sőt, okom van azt feltételezni, hogy Jonathan Ries ismerte az adatok egy részét vagy egészét...

- Ez egyre érdekesebb.

- De miért ok az a halálra, ha valaki ismeri az adatokat? - kérdezte a nyomozó.

- Ebben ne várjon tőlem segítséget.

- Miért?
- Mert úgy néz ki, az adatokat elzárták.
- Hogyhogy?
- Én sem láttam még.
- Mi értelme akkor az egésznek? Hát nem azért hozták a Földre arról a távoli helyről, a Lant csillagkép egyik bolygójáról, a kristálylemezt, hogy a tudás az egész emberiségé legyen?
- Ez volt a cél, de talán csak egy ostoba vágy volt, egy álom...
- Talán a név: Metatron, kulcs lehet, hiszen a halott utolsó emléke is ez volt.
- Esetleg - felelte Nathan.

A nyomozó kérdő pillantásokat vetett Nathanre.

- Nos igen. Bevallom, tudok róla, hogy Jonathan valami módon belenézett az adattárolóba, s ez okozta a halálát.

- Esetleg a gyilkost is ismeri?

Nathan arcán egy félmosoly futott át.

- Ez mit akar jelenteni? - kérdezte James.
- Az már túlzás lenne, ha ismerném - válaszolta.

Ezzel azután hazudott is, meg nem is.

James eltűnődött egy darabig, majd hivatkozott valami dologra, és távozott. De meglehet, csak helycsere történt, mert még mielőtt az épületbe lépett volna Nathan, az a srác szegődött mellé, aki a gyilkos volt.

- Csatlakozhatok? - kérdezte már-már szemtelenül.

Nathan csak intett a fejével.

Belépve Nathan irodája ajtaján a srác egyből az ülőgarnitúra egyik foteljébe telepedett.

- Kellemes itt - jegyezte meg.
- Azért jöttél, hogy ezt elmondd?! Ezt én is tudom. Képzeld, ez az én irodám.
- Hát ha nem mondd, magamtól rá sem jöttem volna... - vigyorodott el.
- Szórakozol velem?!
- Én?
- Mit akarsz ezzel mondani?!
- Te biztosan tudod, ki volt az a Metatron nevű ipse... - mondta. - De azt még sem sejtet, mi lehet a lemezen, ami olyan fontos - folytatta.
- Csak sejtéseim vannak. A múlt és a jövő eseményeit rögzítették, tudást és egyéb fontos adatokat.
- Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy Ádámnak minden a jövő volt, de mára, 2088-ra már minden adat a múlt. Néhányat kivéve...
- Kifejtenéd?
- Valóban makacs vagy.

- Szokásom - mondta Nathan.
- A kristály adatai megjósolnak egy nagy katasztrófát. Talán egy világvégét...
- Ez érdekes. És miféle világvége ez?
- Az önpusztítás rémképe.

Nathan arcán valami szomorúság futott át.

- Azt gondoltam, talán egy üstökös, Napkitörés vagy szupernóva robbanás...
- Hát nem. Az emberiségre önmaga a legveszélyesebb.
- Nincs semmi előjele - mondta Nathan.
- Nem is kell. Elég egyetlen őrült, aki megnyomja a gombot.
- Láttad a teljes adatsort?
- Igen.
- S mennyire megbízható?
- Szerintem korrekt.
- Miért kellett meghalnia Jonathannak? Úgy is kérdezhetném, miért ölted meg?
- Mert meg akarta akadályozni.
- Ezt nem értem.
- Mit nem értesz ezen?
- De hát ez a lényeg, hogy a jövő ismeretében elhárítsuk a katasztrófát... Mi másért adta volna Metatron a kristályt?!
- És arra nem gondoltál, hogy hogyan került a Földről el, arra a távoli bolygóra?

Nathan vállat vont.

- Elvették, és elvitték azok, akik adták.
- Miért?
- Hiszen ezt te is tudod. A válasz ott van minden ősi nép mítoszában...
- Az istenek elfordulnak tőlünk - válaszolta meg Nathan a saját kérdését. - De most már újra a miénk, miért ne élhetnénk a lehetőséggel?
- Mert lehet, hogy önbeteljesítő jóslat lenne. Más a helyzet egy külső behatás esetén, de így...

A beszélgetés lassan elhalványulni látszott. Az idő árja igyekezett minden nyomot eltörölni, ahogy teltek a hónapok. Ám egyszer csak baljós fellegek kezdtek gyülekezni a város és a világ egén. A város, e megszentelt képződmény élte mindennapjait, amikor kivetítőin képek ezrei villantak, s egy ember tűnt fel a reklámok helyét átvéve. Olyan idős lehetett, mint Nathan.

- Igazságot a világnak! - hangzott mindenhol.

S milliók előtt szónokolt.

- A Hetvenhetek Igazságának Hadserege beszél most hozzátok! Eddig álmvilágban éltetek! Szemetek elé leplet szőtt a hazug hatalom, de én szétszakítom ezt a leplet, hogy feltáruljon az igazi kép, melyet majd torznak és visszataszítónak láttok...

A tömegek az utcára vonultak, s fehér transzparenssal vörös betűkkel követelték: igazságot. Azután talán egy hét telt el a nagy felvonulás után, s egyszer csak elkiáltotta magát valaki az emberek sorai közt, s azt kiáltotta, kitört a forradalom. Innentől kezdve minden megváltozott, talán semmi sem volt már a régi. A forradalmi hadsereg emberei álltak az utcasarkokon, s a hatalom megdöntésére tett kísérleteik szinte feltartóztathatatlanoknak tűntek. Furcsa volt. Nathan félve hajtott végig fekete-fehér Audijával a sugárúton. Bár ő semmit sem tudott, mégis az volt az érzése, hogy talán figyelik, s hogy egy napon eljönnek érte. Azon a napon, amikor elsöpörték végérvényesen a rendszert, Nathan nagyon egyedül és végtelenül kiszolgáltatottnak érezte magát.

Az a bizonyos igazság azonban csak nem akart napvilágot látni. Gondosan elrejtették a kíváncsi szemek elől, s csupán egy vágy volt, hogy a világ elé tárják. Ez meglehetősen feszültséggel járt. A forradalom legfőbb ígérete az volt, hogy nincs több titok immár, de ez nem valósult meg. Szabotázsak és a forradalom vívmányainak elárulásaként bélyegezték meg e tettet.

Nathan és Jonathan gyilkosa a világ elől elrejtőzve találkoztak. Legalábbis ezt hitték.

- Felfordult a világ - kezdte a srác.
- Igen - nyugtázta Nathan.
- Látod, a kristálylemez megjósolta.
- Meglehet, de én másként látom.
- Kifejtenéd?
- Legutóbb az önbeteljesedésnél hagytuk abba kettőnk beszélgetését.
- Emlékszem.
- Szerintem ez történt. A titkolózás váltotta ki a bajt - összegezte Nathan.
- Érdekes meglátás.
- És igaz - tette hozzá Nathan.
- Szóval úgy véled, ha már a kezdet kezdetén elmondták volna az infotároló tartalmát, akkor most nem tartanánk itt?!
- Pontosan.
- Lehet benne valami. De a jóslat megtörtént, s most már nincs mit tenni.
- Tévedsz. A jóslat még nem teljesült be. Nyilvánosságra kell hozni.
- S az talán segítené?
- Az egyetlen járható út.
- Gondolkoznom kell rajta.
- Az idő fogy - figyelmeztette Nathan.

Eltelt egy vagy két nap. Nathant letartóztatták, mert úgy vélték, neki, mint a Hawthorn vállalat igazgatótanácsának elnökeként és fő részvényesként köze van az infotároló eltűnéséhez. Két napot töltött egy cellában, majd elszállították. Várta már valaki. Ott állt vele szemben egy teremben a Hetvenhetek Igazságának Hadserege vezetője.

- Üdvözöllek, Nathaniel Hawthorn - mondta. - Tudod, ki vagyok?

- Igen - intett Nathan. - Te szónokoltál a kivetítők tengerében. Mit akarsz tőlem?

- Magad is sejtethed.

- Nem tudom, hol az infotároló.

- Miért higgyem el neked?

- Miért hazudnék?!

- Nem tudom. Mondd meg te.

Nathan zöldeskék szemében a félelem csillogott.

- Az igazat mondom. Még én sem tekinthetem meg az adatokat. Előlem is titkolták.

- Nehezen hiszem.

- Van egy srác. Ő látta. Ő mindent tud.

- És neve van?

- Nincs. Csak egy árnyék. Egy gyilkos árnyék.

- Akkor hogyan találjuk meg?

- Csak annyit tudok, hogy a lemezen egy világvéget jósolnak meg, az emberiség elpusztítja önmagát. De szerintem ez egy önbeteljesítő jóslat.

- Miért?

- Mert a titkolódzás volt az oka. Ha már a kezdetekkor nyilvánosság elé tárták volna az infotároló adatait, akkor nem következne be...

A srác elmosolyodott.

- Ironikus.

- Sorsszerű - válaszolta Nathan.

- Szóval azt mondod, hogy ha az űrhajó megérkezésekor rögtön napvilágot lát minden, akkor mi most nem beszélgetünk itt.

- Pontosan.

- Lehet benne valami.

- Minden emiatt van - jegyezte meg Nathan.

- És miért volt az a nagy titkolódzás? Csak mondott valamit a te névtelen barátod?!

- Félték, hogy ha napvilágot lát a jóslat...

De Nathan nem fejezte be a mondatot.

- Miért hallgatsz?

- Nem tudom. Ők maguk sem tudták.

- De valami indokuk csak van... Hiszen a kristálylemez még mindig rejtegetik.

Nathan nem tudott mit mondani. Sötétszőke haja most egész világosnak látszódott a besűrűsödő fényektől. Éppen úgy, mint azé a srácé, akivel beszélt. Egyidősek lehettek. A létezés elrejtett értelmét kutatták, miközben néha egymás szemébe néztek.

- Nem tudsz te semmit, Nathan. Vagy ha igen, jól titkolod - állapította meg a srác.

- Mit akartok tenni? Mi a további célja a Hetvenhetek Igazsága Hadseregének?

- Mit tehetnénk egyebet, mint keressük azt, ami elveszett - mondta.
- S vajon mire mentek vele?
- Miért? Te talán tudsz jobbat?
- Metatron és a többiek visszavették és elvitték a lemezt. Talán jó okkal.
- Furcsa ezt pont a te szádból hallani, hiszen te voltál a legjobban rajta, hogy az expedíció visszahozza a Földre.
- Lehet, hogy hiba volt. Lehet, hogy az emberiség önteltsége testesült meg benne...

Azután Nathant szabadon engedték, de nem rejtőzhetett el a figyelő tekintetek elől. A Hetven-hetek oly megszállottan vágyták az igazságot, hogy ez mindennél fontosabb volt számukra. Pedig az is lehet, hogy teljesen értelmetlen volt olyannyira akarni...

Zászlókat lengetett a szél, amikor Nathan leparkolt fekete-fehér Audijával az egyik nagy téren, s kiszállva elgondolkozott a történeten. A Nap, ez a közönséges sárga csillag, mintha megrekedt volna égi pályáján, s egyre csak szórta sugarát. A névtelen srác férkőzött mellé, ahogy ott állt.

- Gondolkoztál azon, amit mondtam? - kérdezte Nathan.

Csak intett a fejével.

- Volt néhány kellemetlen percem miattatok - folytatta.
- Tudom.
- Akkor hát?! Miért rejtegetitek még mindig azt a nyamvadt lemezt?
- Emlékszel még, milyen érzés volt, amikor azt mondták neked: megérkezett?
- Igen. De az a pillanat már elmúlt. Talán örökre.
- Kár érte.
- Nem feleltél a kérdésekre.
- Mert nincs rá felelet.
- Titkoljátok hát tovább?!
- Oly makacsul és hasztalan nemde? - kérdezett viszont a srác.
- Mi értelme? Hiszen a megjósolt esemény bekövetkezik.
- Csak egy részletet látsz.
- Hogy érted ezt?
- A teljes egész nem csak erről szól...
- Gondolhattam volna... Talán ez volt az igazi ok, amiért meg kellett halnia Jonathannak?
- Valóban.
- Tudni akarom.
- Hogy te mit akarsz, az lényegtelen. Mondhatnám úgy is, hogy nem számít...
- Akkor mi számít?
- Az igazság teljessége.

- Furcsa ezt tőled hallani.
 - Igen lehet, de ez nem változtat a tényeken.
 - Miféle tényeken?
 - Hogy a lemezt megkapják a Hetvenhetek.
 - Nem értem.
 - És akkor rájönnek ők is, hogy jobb, ha titok marad.
 - Miféle örület ez? - kérdezte Nathan.
 - Melyik örület ér fel az igazsággal, mely oly csupasz és meztelen, hogy már-már szép, még akkor is, ha visszataszító...
 - Egyszer azt mondtad nekem, hogy az adatok szivárognak.
 - Valóban?
 - Igen - erősítette meg Nathan.
- Erre a srác nem szólt semmit.
- Ki vagy te tulajdonképpen?!
 - Az örök kérdés... - mosolyodott el.
 - Nem válaszolsz?
 - Nézd ma délután a kivetítők tengerét, s talán megleled az igazság egy darabját - mondta a srác, és elment.

Hirtelen minden olyan üres lett, minden olyan értelem nélküli, és minden olyan sebezhető. A Nap mozdulni látszott az égen, s a percek lassan telni kezdtek. Még zavart volt Nathan. Nem tudta, hogy mit gondoljon. Lehet, hogy ideje volna tovább menni. Ujjával megérintette a fekete-fehér Audit, s testével neki dőlt. E forma talán megtöri a világ némaságát.

Igen, a világ még néma volt egy darabig, de ahogy tovarohantak a percek, valami változott, ahogy azt a névtelen srác ígérte. Nathan továbbindult, majd leparkolt a Hawthorn Center előtti téren, ahonnan jó kilátás nyílt a kivetítőkre. Nicole érkezett meg.

- Változás lesz - mondta csendesen.
- Gondolod?
- Úgy vélem.

A kivetítők tengerében a Hetvenhetek Igazságának Hadserege vezetője jelent meg.

- Ma végre előkerült az infotároló, s megtudtunk mindent, amit követeltünk. Ám ez a tudás terhes. Mégis mi voltunk azok, akik noha el kívánták rejteni előlünk...

A nagy kivetítők újra villantak, s 10 ezer év távlatából megszólalt valaki, egy ismeretlen ismerős arc, Metatron, aki ott rejtezett oly sok nép elfeledett, és eltemetett mítoszában. Az emberiséghez szólt, s feltárta azt, amit elrejteni kívántak talán oly hasztalan.